

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27.-28. ČÍSLO / XXIX. ROČNÍK

28 Kč • 1,52 €

11. ČERVENCE - 18. ČERVENCE 2021

Z obsahu:

**Roztržitost, vyprahlost
a omrzelost v modlitbě**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci 19. května 2021
- strana 2 -

Svatá Klélie Barbieriová

Libor Rösner
- strana 4 -

**Změna perspektiv
je žádoucí!**

Susanne Hartfielová
- strana 8 -

Svatý Kamil de Lellis

- strana 9 -

„Bůh setře všechny slzy“

Reinhold Ortner
- strana 11 -

Od islámu ke Kristu - svatí

muslimského původu
dr. Bartłomiej Grysa
- strana 12 -

Zázračnost Koránu?

- strana 14 -

Jak hovořit s Bohem?

- strana 20 -

Otevřela jsem srdce

pro dar života!
- strana 22 -

Obrácení gynekoložky

- strana 24 -

**Manuel,
malý bojovník Světla**

- strana 25 -

Foto © Petr Šamša, Člověk a Víra

Roztržitost, vyprahlost a omrzelost v modlitbě

Katecheze papeže Františka při generální audienci
19. května 2021, Řím, nádvoří Sv. Damase v Apoštolském paláci

(Lk 21,34-36)

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Jako předlohu v těchto katechezích sledujeme *Katechismus*, a proto se dnes budeme zabývat prožíváním modlitby ve snaze ukázat některé její velice běžné obtíže, které je třeba určit a překonat. Modlit se není jednoduché: během modlitby se vyjevuje

řada nesnází. Je nezbytné je poznat, pojmenovat a přemoci.

První problém, který se objevuje, když se člověk modlí, je *roztržitost* (srov. *Katechismus katolické církve*, 2729). Začneš se modlit a poté se mysl rozběhne, rozletí do celého světa. Srdce se modlí, ale mysl je jinde. Modlitba a roztržitost nezřídka žijí spolu. Lidskou mysl totiž namáhá dlouhodobé setrvání u jediné myšlenky.

Všichni zakoušíme ono víření obrazů a vjemů v trvalém pohybu, které nás provází dokonce též ve spánku. A všichni víme, že není dobré poddávat se těmto nevyrovnaným sklonům. Boj o získání a udržení soustředěnosti se netýká pouze modlitby. Pokud nedosáhneme dostatečného stupně soustředění, nelze prospěšně studovat ani dobře pracovat. Sportovci

Pokračování na str. 5

Začaly prázdniny. Čas, který vibí k odpočinku: aby se člověk „neutavil“ prací, která s přibývajícím únavou ztrácí na kvalitě a může v některých případech vést až k fatálním následkům, pokud jde o zdraví těla i ducha. Je třeba mít na paměti i to, že „jet za hranou svých sil“ je ve skutečnosti proti pátému přikázání Desatera – jen mimořádné situace vyžadují mimořádné nasazení. Konečně – jak čteme v evangeliu příští neděle (str. 18) – také Pán Ježíš věděl o potřebě odpočinku svých apoštolů. Proto je vyzval, aby se vydali na opuštěné místo a trochu si odpočinuli. Učinili tak. Ale co se nestalo: mnozí je viděli odjíždět a vydali se za nimi. A Ježíšovi bylo těch zástupů líto, a proto je začal poučovat o mnoha věcech. Nasadil se, i když by svojí autoritou mohl lidi vyzvat, aby jeho a apoštoly teď chvíli nechali zaslouženě si odpočinout. Ježíš, věčné Slovo Otcovo, však vidí nejen fyzické potřeby člověka, ale také potřeby jeho duše. Jde-li pak o záchranu lidských duší, často je potřeba jednat neodkladně, ba i bez odpočinku. Takoví jsou i Ježíšovi služebníci, následovníci apoštolů – kněží. Mnohdy jdou až na krajní mez svých fyzických a duševních sil. Je dobré toto si uvědomit právě ve dnech, kdy na několika málo místech naší země slaví novokněží své primiční mše svaté. Potřebují nezbytně posilu modlitbami věřících, aby věrně vytrvali ve své stále těžší službě Ježíši a lidem až do konce svých

Editorial

pozemských dní. Pochopitelně, tuto sílu modlitby velmi potřebují i ti kněží, kteří již kus své kněžské cesty ušli...

Víme, že člověk je tvor s nesmrtelnou duší. A že i ona potřebuje řádnou péči, a tedy je pro ni důležité nalézt nějaké opuštěné místo a odpočinout si, nabrat síl do dalších bojů se zlem, s ďáblem. Realizováno to znamená jít za Ježíšem, který zná všechny kouty lidské duše a její trápení, boje, potřeby... Setkání s ním je pak nejlépe možné v modlitbě a zvláště ve svátostech. Proto je modlitba něčím, co nesnese odkladu, co se míjí s právem odpočinku. Vždyť: Jak dlouho bychom přežili, kdybychom přestali jíst a pít? S duší je to podobné: bez stálé výživy – svátostí, modlitby, duchovní četby... – duše „umírá“. A nemá snad její nesmrtelnost, ten úžasný dar Boží, výrazně vyšší cenu než smrtelné tělo?

S Pánem Ježíšem se setkáváme také v utrpení. Trpící lidé poukazují na náš egoismus a nastavují nám tím zrcadlo. (str. 8–10) Připomínají jednu ze základních přirozených pravd, která je ďáblem z myslí lidí vytlačována: Člověk není Bůh! Avšak nejen to, trpící říkají a dosvědčují svým životem mnoho jiného, třeba tuto duchovní pravdu: Každá oběť přinesená z lásky k Bohu působí spásnosně – zážrak obrácení, smírné utrpení jako vyrovnání za mnoho spáchaných hříchů naší doby, vysvobození „ubohých duší“... (str. 11) Trpící, nemocní lidé nás rovněž mohou naučit pravé radosti – z obyčejných malých věcí života, i z lidských vztahů a přátelství, ze života jako takového... A jistě můžeme u nich obdivovat i jejich vytrvalost, s jakou snášejí nemožnost odpočinout si od svého utrpení. Nutno však jedním dechem dodat: bez mimořádné milosti Boží, s kterou spolupracují, by nikdy nedokázali svá utrpení, nemoci přijmout a s nimi žít. A v této spolupráci s plánem Božím jsou nám inspirací.

Obsah tohoto dvojčísla je mnohem rozmanitější, ačkoliv styčné body s již vyřčeným v předchozích řádcích lze najít na každé stránce. Pokud i vám, milí čtenáři, ukápně nad některou z nich slza, nestyd'te se za ni. Slza nad zkoušeným životem jiného člověka je vyjádřením našeho soucitu, lásky k bližnímu a k Bohu. Stejně tak nebude nikdy dosti prolitých slz nad hříchy, nekajcností či pohrdáním Božím milosrdenstvím. A budete-li putovat o letošních prázdninách po naší zemi či jinde po světě, nepochybně se setkáte nejen se slzami, ale i s pravou radostí, o níž jsme hovořili o pár řádek výše. Když to vše pohne našim srdcem a naší duší, pak můžeme Bohu děkovat, že nám dal prožít užitečně i dobu našeho odpočinku.

Požehnaný čas prázdnin a dovolených! A nezapomeňme: Pán Ježíš a Panna Maria nás nikdy neopustí.

Daniel Dehner

Ježíšovy nejbližší učedníci, které si vybral za své blízké pomocníky, čeká dnes neobvyklá změna. Již přes rok provázejí Pána na jeho apoštolských cestách jako svědkové jeho slov a činů. Již více než rok je vychovává pro jejich budoucí poslání. Nadešla chvíle, kdy je poprvé rozešle do okolí, aby sami pokračovali v jeho díle. Nedej si ujít tuto sváteční příležitost a seznám se s požadavky, jaké Ježíš klade na své spolupracovníky.

Jejich posláním bude především *hlásat Boží království*. Ježíšův božský zrak vidí podrobně zhoubné dílo, které v jeho národě působí nečistý duch. Jeho soucitné Srdce touží urychlit dobu, kdy se jeho *spása přiblíží k těm, kdo se ho bojí, kdy v této zemi bude přebývat jeho sláva, setkají se milosrdenství a věrnost, spravedlnost s pokojem si dají políbení*. Našel mezi lidmi první nadšence, kteří byli ochotni *opustit všechno a jít za ním*. To je důležitý předpoklad, aby se na ně mohl spolehnout.

Prohlédni si dobře tyto první Ježíšovy vyslance. Jsou to převážně prostí lidé, někdejší rybáři. Připomeň si ty okamžiky, kdy se připojili k božskému Mistru. Šli za Pánem v bezmeznou důvěru. Nyní se jim na oplátku dostává důvěry z jeho strany. Půjdou hlásat Boží království tam, kde zatím vládne moc Zlého.

Proti vládě *nečistého ducha* není možno vystoupit jen s lidskou silou. Kdyby tomu tak bylo, nemusel Boží Syn sestupovat na tento svět. Křížové tažení proti Zlému je možno zahájit jen s ním a v jeho jménu, ve kterém je síla a moc. Proto dříve, než je rozešle, musí je vybavit *mocí vyháňt zlé duchy*⁽¹⁾. Budou tedy nejen hlasatelé Božího království, ale také zplnomocněnými správci božské moci. Budou podobně jako Ježíš dělat také divy a zázraky, ale ty mají jen jediný cíl, a tím je boj proti zlu a služba dobru. Jejich posláním tedy není vyvolávat senzace, ohromovat kouzly a čáry, nýbrž obnovovat porušený řád a udělat opět místo utlačovanému dobru, které je autentickým Božím darem.

Nedojímá tě prostota a ochota, s jakou dvanáct povolaných přijímá své nové poslání? Nikdo z nich se nezdráhá ani

nevymlouvá. Neříkají: *Nebyl jsem prorok ani prorocký žák, zabýval jsem se rybolovem*. Nevymlouvají se, že jsou nezkušení, že to ještě nikdy nedělali, nikdy nevyháňali d'ábla ani neuzdravovali, nepoukazují na to, že nejsou řečníci. Přijímají Pánův

úkol s důvěrou v jeho moc a v jeho jménu jsou ochotni dělat to, co viděli u svého Mistra: rozdávat z jeho dobrodiní. Za tu dobu, co chodí s Ježíšem, mohli se dosta-

tečně přesvědčit, jak velice lidé potřebují právě toto. Nebudou tedy hlásat žádné naučené fráze, nýbrž oznamovat to, co z nesmírné Boží štědrosti těmto lidem přináší radostná zvěst: že se přiblížilo Boží království, ve kterém se každému, kdo má dobrou vůli, může dostat spásy, svobody a odpuštění.

Povolání, které před časem uslyšeli a bez váhání přijali, dostává tak větší naplnění, než tehdy tušili. Vidí nyní jasně, že vůbec nebylo marné, když opustili všechno a šli za Pánem. Tehdy je Pán tak upoutal, že nemysleli na sebe. Nestarali se ani se neptali, co s nimi bude, co budou jíst, kde budou bydlet. Šli za Pánem a přesvědčili se, že celou dobu jim nikdy nic potřebného nescházelo. Nyní jim to Ježíš znovu připomíná. Jestliže netrpěli nouzí v jeho společnosti, budou stejně tak zaopatření i při výkonu nového apoštolského poslání. Kdo se dá zcela do služeb Bohu a plní tak bezvýhradně jeho svatou vůli, může se spolehnout, že ho Pán v zájmu této služby nenechá na holičkách. Za odříkání a nepohodlí ho bohatě odmění radost, jakou mu připraví jeho služba lásky, která přemáhá smutek, bolest a hřích a vrací pravou radost do srdcí smířených s Bohem. Připoj se k těm, kteří přijímají Boží posly a starají se o ně výměnou za jejich dar pokoje⁽²⁾.

Varovně znějí Ježíšova slova na adresu těch, kteří nepřijmou jeho posly a nebudou dbát na Pánova slova: *V den soudu bude lehčeji zemi sodomské a gomorské než takovému městu*.⁽³⁾ Jejich nejtěžším proviněním nebude odepření poslušnosti a úcty, ale odmítnutí milosti, lásky, s jakou je Pán chtěl zahrnout všemi možnými duchovními dary. Neplatí tato výstraha i nám? Prachem, který máš v takovém při-

Dílo Boží moci

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Volali k pokání a vymítali zlé duchy.

Liturgická čtení

1. čtení – Am 7,12–15

Amasjáh, kněz v Betelu, řekl Amosovi: „Vidoucí, seber se a uteč do judské země, tam se živ a tam prorokuj! V Betelu už prorokovat nesmíš, neboť zde je králova svatyně a říšský chrám.“ Amos odpověděl Amasjáhovi: „Nejsem prorok ani prorocký učedník, jsem pastýř a pěstitel smokvoní. Hospodin mě vzal od stáda a řekl mi: »Jdi a prorokuj mému izraelskému lidu!«“

2. čtení – Ef 1,3–14

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění v lásce; ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí ve svém milovaném Synu. V něm máme vykoupění skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a prozíravostí: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který vše působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské

Dokončení na str. 8

padě setřást ze svých opánek, je sebevědomé smýšlení, pyšné postoje a zvrácené ideologie těchto nevěřících. Nesmíš se jim přizpůsobovat, abys zůstal před svým Pánem *svatý a neposkvrněný v lásce*. Jak bláhový je lid, který *nechce slyšet, co mluví Pán a Bůh, ačkoliv mluví o pokoji a jeho spása je blízko těm, kteří se ho bojí. Kéž by se usídlila jeho velebnost v naší zemi!*⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Lk 9,1; ⁽²⁾ srov. Mt 10,13; ⁽³⁾ Mt 10,15;

⁽⁴⁾ srov. Ž 85.

Svatá Klélie Barbieriová

Patří k nejmladším zakladatelkám řeholní rodiny v dějinách církve. Byla mladičká, přesto ji i lidé zvenčí titulovali „matko“. Navzdory tomu, že zemřela dosti brzy, vykonala a žila dílo, které přimělo nástupce sv. Petra k rozšíření seznamu blahoslavených, pak i svatých o její jméno.

Velký vliv na tuto budoucí světici měli v jejích prvních letech dva lidé – zbožná matka Hyacinta, která se po manželově smrti (1855) plně zaměřila na výchovu dceři a naučila ji všemu, co musí venkovská dívka umět (samozřejmě včetně základů víry), a P. Gaetano Guidi, místní farář, jenž Klélii přivedl na cestu opravdového následování Krista.

V roce 1861, tj. ve svých 14 letech (narodila se totiž 13. února 1847 v obci Budra u Boloně), vstoupila Klélie na Guidiův popud do farního společenství křesťanské nauky. Poctivému faráři neušlo, jak dívka svědomitě plní své pracovní i duchovní povinnosti, proto ani příliš neváhal jmenovat ji zástupkyní vedoucí tohoto společenství. Učila číst a psát mladá venkovská děvčata, což bylo poměrně dost nevšedním jevem, jelikož dívky tehdy v Itálii do škol nechodávaly.

Sama se též vzdělávala v oblasti katolické věrouky, nestačilo jí jen to, co slychávala z kazatelny. Rovněž tato skutečnost leccos o Klélii vypovídá. Byla však také dospívající slečnou, nadto velmi půvabnou a svými skvělými vlastnostmi známou po celém okolí. O nápadníky tudíž neměla nouzi. Zamilovaným mladíkům nikterak nevadily nuzné poměry, z nichž pocházela. Všechny však odmítala se slovy: „Jděte za mou sestrou, já se vdávat nebudu.“ Důvod vězel v jejím rozhodnutí žít ve společenství, jež se bude živit modlitbou, rozjímáním a hlásáním radostné Kristovy zvěsti.

Podobně přemýšlely i dvě její přítelkyně – Ursula Donatiová a Teodora Baraldiová. Dne 1. května 1868 se společně usídlily v domě, který pořídily v městečku San Giovanni in Persiceto (dnes součást Boloně) a který jim sloužil jako základna jejich společenství žijícího v extrémní chudobě. To zprvu nemělo žádná pravidla, nepočítáme-li nepsaný zákon žité lásky, ochoty pomáhat každému potřeb-

nému jedinci, jakož i učit katechismus mladé lidi a připravovat je na přijetí svatých svátostí.

Musely přitom zdolávat řadu úskalí, která jim v podobě všemožných obstrukcí uchystaly úřady, jež v rámci povšechně rozšířeného proticírkevního boje dělaly vše pro to, aby jakémukoli počínání zavánějícímu apoštolátem zabránily.

Klélie samotná byla všem vzorem ve zdolávání těchto přechetných protivenství, v jejich zvládnutí s trpělivostí a grácií. Ve společenství rostla ve víře a ctnostech, ještě více se v jejím nitru rozhostila láska k Bohu a strach před urážením ho v podobě hříchů. Vědomí hříšnosti lidstva, jež často odmítá Spasitelovu smírnou oběť, ji dohánělo k hořkým slzám. Konala proto soukromé skutky pokání jako zadostiučinění za hříchy páchané lidmi (samozřejmě i za ty vlastní). Hodiny a hodiny trávila před svatostánkem a předkládala v poloze na kolenou Nejsvětějšímu všechny své radosti a bolesti, všechny své tužby, strasti a myšlenky. Lásku k Ježíši v ní rozněcovalo i časté rozjímání o jeho golgotském utrpení, podobně ji jímala láska k Panně Marii, o jejichž bolestech taktéž rozjímala. Ne nadarmo nazvaly mladé ženy toto své společenství Institut Nejmenších sester od Panny Marie Bolestné (La congregazione le Suore Minime dell'Addolorata).⁽¹⁾

Klélii bylo 21 let, přesto ji však její družky, ba i okolí titulovaly důvěrným slovem „matka“. Žila v lásce a žila lásku, odevzdaná Bohu a bližním. V nadpozemské radosti, že patří Pánu, často zapomínala i na osobní potřeby, žila pro Boha a pro lidi. K nim vycházela, jakkoli milovala samotou před Pánem – právě v lás-

ce k bližním se nejvíce její láska k Bohu projevovala. Pro některé z nich byla anđelem a takto jí rovněž říkali.

Z její přítomnosti se ovšem netěšili dlouho. Klélie onemocněla tuberkulózou plic, která byla v oněch časech neléčitelná. Trápila se několik měsíců, až na sv. Markétu roku 1870, tj. 13. července, svůj marný pozemský boj prohrála. Vůbec to však jako bližící se prohru nevnímala, jinak by přece své družky neutěšovala těmito podobnými slovy: „*Budte dobré mysli. Já mířím do nebe a nikdy vás neopustím. Váš počet se bude neustále zvyšovat a porostete jako vysoká hora na vinici Páně.*“ Po malé odmlce dodala: „*Mířím do nebe a všechny, které v naší komunitě umřou, budou mít život věčný.*“

Měla pravdu. Stále více dívek a žen se rozhodovalo věnovat se různým druhům evangelizace, vzdělávání a pomoci, zejména chudým, nemocným a lidem na okraji společnosti. Dnes působí např. v Indii, Tanzanii či Brazílii ve 40 domech.

Po Kléliině smrti začalo docházet k nezvyklým úkazům: Mnoho osob zřetelně slyšelo její hlas přidávající se ke zpěvu sester, případně čtoucí úryvky Písma svatého. Dělo se to čas od času, nepravidelně, zato vždy ve farnostech, které někdy předtím navštívila, případně v domech, v nichž žily sestry jí založené kongregace – tedy tam, kde ji znali a kde její hlas rozpoznávali. Někdy zněl za doprovodu tónů harfy. Poprvé ho uslyšely sestry, jež se shromáždily v místnosti, kde zemřela, přesně rok od jejího skonu. Od té doby zazněl více než 150x a slyšely ho osoby zasvěcené i nezasvěcené.

Dne 27. října 1968 Klélii Ráchel Barbieriovou prohlásil papež Pavel VI. za blahoslavenou. Uběhlo pouhých 21 let a papež Jan Pavel II. ji 9. dubna 1989 kanonizoval.

Poznámky:

⁽¹⁾ Kardinál Lucido Maria Parocchi tuto kongregaci v roce 1879 schválil ad experimentum, tj. dal jí časově omezený souhlas k existenci. Jeho nástupce v čele boloňské diecéze udělil kongregaci uznání instituce diecézního práva. V roce 1949 ji definitivně schválil Svätý stolec.

Roztržitost, vyprahlost a omrzlost v modlitbě

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

vědí, že v závodech se vítězí nejenom díky fyzickému tréninku, nýbrž také skrze duševní kázeň – zejména schopnost soustředěnosti a udržení pozornosti.

Roztržitost nenese vinu, avšak je nezbytné s ní bojovat. V bohatství naší víry existuje jedna ctnost, na niž se mnohdy zapomíná, ačkoli tolikrát vystupuje v evangeliu. Říká se jí „bdělost“. Ježíš tolikrát nabádá: „Bděte, modlete se.“ *Katechismus* ji ve svém poučení o modlitbě výslovně uvádí (srov. KKC, 2730). Ježíš opakovaně učedníky povolává ke strážlivému životu, vedenému myšlenkou, že se dříve či později vrátí jako ženich na svatbu anebo pán z cest. Jelikož ale neznáme den a hodinu jeho návratu, všechny minuty našich životů jsou cenné a nelze je roztržitě promarnit. Ve chvíli, kterou neznáme, znovu zazní hlas našeho Pána: onoho dne budou blažení oni služebníci, které Pán najde v činnosti a soustředěnosti nad tím, co má skutečně cenu. Nerozptylovali se vším přitažlivým, co jim přicházelo na mysl, ale snažili se kráčet správnou cestou, konat dobro a dobře plnit svou úlohu. Roztržitost v modlitbě působí naše obrazotvornost, která se vydává všemi směry. Svatá Terezie ji přirovnávala k „zuřícímu bláznovi“, který stále pobíhá... Musíme ji zastavit a opatrně zavřít do klece.

Jiné vysvětlení si zaslouží **vyprahlost** v modlitbě. *Katechismus* takový čas popisuje následovně: Vyprahlé srdce se „cítí jakoby odloučeno od Boha a bez záliby v duchovních myšlenkách, vzpomínkách a citech. Jsou to chvíle čisté víry, která zůstává s Ježíšem ve smrtelné úzkosti a v hrobě“ (KKC, 2731). Vyprahlost nás myšlenkami přivádí k Velkému pátku, následující noci a Bílé sobotě, kdy Ježíš leží v hrobě, zemřel, jsme sami. Právě z této myšlenky se rodí vyprahlost.

Často neznáme původ takové vyprahlosti, která může záviset na nás, ale také na Bohu, který dopouští určité situace vnějšího či vnitřního života. Někdy to může být bolest hlavy či jater, která brání v modlitbě. Leckdy nedokážeme rozpoznat příčiny vyprahlosti. Duchovní učitelé popisují prožitek víry jako ustavičné střídání útěšných a bezútěšných časů, mo-

mentů, ve kterých je vše snadné, zatímco jiné poznamenává velká tíže. Když se našich přátel ptáme, jak se jim daří, mnohokrát odpoví, že jsou na dně. Nejednou je to s námi zlé, nic necítíme, nic nás netěší, nic nezvládáme. Nastupují šedé dny... a takových je v životě skutečně mnoho. Nebezpečí ovšem spočívá v tom, že zesedne také srdce, když ho tato malátnost zasáhne a nakazí. Existují lidé, kteří mají ponuré srdce, a to je příšerné, protože v takovém stavu se nelze modlit a vnímat útěchu! Popelavé srdce nesnese duchovní vyprahlost! Srdce totiž musí být otevřené a jasné, aby do něj vstupovalo Pánovo světlo, a pokud do něj zrovna nevstupuje, srdce je očekává s nadějí. Nesmí se ale uzavřít do šedi.

Něco jiného je **omrzlost**, další vada a neřest, která je skutečným pokušením v modlitbě a všeobecněji v křesťanském životě. Je to „druh skleslosti, zapříčiněný ochabnutím sebezáporu, snížením bdělosti, nedostatečným střezem srdce“ (srov. KKC, 2733). Je jedním ze sedmi hlavních neřestí, protože pokud je sycena domýšlivostí, může vést ke smrti duše.⁽¹⁾

Jak tedy jednat v tomto sledu nadšení a sklíčenosti? Musíme se naučit, že se bez ustání putuje dál. Pravý pokrok v duchovním životě nespočívá v násobení extázi, nýbrž ve schopnosti vytrvat v těžkých časech – jít dál a dál. Připomeňme si podobnost sv. Františka o dokonalé radosti: řeholníková bravura se nepoměřuje štěstím, které mu spadlo z nebe, nýbrž vytrvalou poutí, i když zůstává nepoznán, je vystaven týrání, ztratil počáteční zálibe-

ni. Všichni světcí prošli tímto „temným údolím“ a při četbě jejich deníků nás nesmí pohoršovat, když referují o večerech omrzelé modlitby, prožívané bez veškeré chuti. Je třeba se naučit říkat: „I když se zdá, můj Bože, že děláš vše, abych v tebe přestal věřit, nadále se k tobě modlím.“ Věřící nikdy nezhásejí modlitbu! Ačkoli se někdy podobá modlitbě Joba, který nesouhlasí s Božím nespravedlivým jednáním, protestuje a obžalovává ho. Námitky proti Bohu jsou ale častokrát druhem modlitby, či, jak říkala ona stařenka, „roz-zlobit se na Boha je také modlitbou“, protože dítě se mnohdy rozhněvá na tatínka, je to způsob jejich vztahu umožněný právě tím, že ho uznává za otce.

Také my – mnohem méně svatí a trpěliví než Job – víme, že na konci tohoto zdrcujícího času, za kterého jsme se k nebi obraceli s němým výkřikem a mnohými otázkami „proč?“, nám Bůh odpoví. Nezapomínejme na tuto modlitbu, která se táže „proč?“. Takto se modlí děti, když nerozumí, a to v letech, které psychologie nazývá „věkem proč?“. Dítě se totiž neustále ptá tatínka: „Proč, tatí? Proč?“ Všimněme si ale, že neočekává tatínkovu odpověď. Tatínek se dá do vysvětlování a dítě ho hned přerušuje s jiným „proč?“. Chce totiž na sebe upoutat otcův pohled. Když se tedy trochu rozzlobíme na Boha a zahrneme ho svými „proč“, přitahujeme našeho Otce ke své ubohosti, obtížím, životům. Seberte odvahu, abyste Bohu řekli: „Ale proč...?“ Trochu rozhořčení totiž někdy prospívá, protože probouzí tento vztah mezi synem a Otcem, dcerou a Otcem, který k Bohu máme mít. On, v otcovské lásce, přijme i naše nejtvrďší a nejtrpčí výroky a bude je považovat za úkon víry, za modlitbu.

Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili ona domýšlivost je pýcha, která patří mezi oněch sedm hlavních neřestí. [pozn. red.]

Z duchovního pokladu Alice Lenczewske (60)

Místa v textu označená „†“ jsou slova Ježíšova, místa označená „•“ jsou slova Matky Boží, andělů, svatých či duší v očistci. Biblické texty jsou vždy od Ježíše po Alicině modlitbě a prosbě o slovo v duchu tzv. náhodného otevření.

Oproti předcházejícímu „Świadectwo“ Alice ve „Słowo pouczenia“ neoznačila každou Ježíšovu výpověď křížkem a svoji polopauzou, učinila to pouze částečně. Zachováváme autentický zápis mystičky.

Čtvrtek 8. 2. 1990, 5 h.

Jestliže chcete jít za Mnou a následovat Mne, není zapotřebí pro sebe vymýšlet umrtvování. Je třeba přijímat a spalovat v Lásce to zlo, které je, které se dotýká každého dne, i tu tíži, kterou je naplněn lidský život.

Každé zastavení Mé křížové cesty se vztahuje k tvému životu, a jejich následnost k cestě rozvoje lásky a sebezapření v tobě. Kontempluj a uvědom si, že na konci je zmrtvýchvstání – tvoje i těch, které obejměš bratrskou láskou. Tvoje zmrtvýchvstání bude podle míry tvé obětí lásky pro bratry.

Křížová cesta lidského života, to je očištěc na zemi. Kdo ho přijme zde, bude vzat do nebe jako Maria. Ona je vzorem pro každého člověka: Její „fiat“ ke každé vůli Boží, Její pokorná služba, Její mateřská láska k Mým dětem a Její sjednocení se Mnou.

Pátek 7. 12. 1990, 13 h. / během X. zastavení křížové cesty

Dítě milované, pohleď na Moji cestu obětí: pozbyl jsem všeho – všech sil, dokonce i toho, co zakrývalo Moje Tělo. Zůstal jsem sám a úplně obnažený. Tehdy teprve se odbylo ukřížování – poslední oběť, během níž jsem odevzdal Můj jediný Poklad, jaký jsem na zemi měl: Moji Matku.

Také Ji jsem vám odevzdal, než jsem odevzdal život za vaši záchranu života.

Pohleď na to všechno, co předcházelo ukřížování: bída, těžkosti celého života, utrpení duše i těla způsobené nevděčností a závistí způsobenou těmi, které jsem miloval. Ke kterým jsem přišel, abych nesl tu oběť života a smrti.

Zamysli se nad tím vším a pomysli na svůj život, na svoji cestu.

[...]

Kolik je ještě zapotřebí těžkostí, bolesti a samoty, abys byla jako Já? Abys by-

la jako Moje Matka, jejíž život byl stejný jako Můj, ačkoliv to v očích lidí vypadalo jinak?

Sobota 7. 9. 1991, 16:10 h.

Já chci jít k lidem, jako jsem šel do izraelské země: v chudobě, s pokorou a v obětování všeho za jejich spásu. Tak chci konat v těch, kteří přijali Mou výzvu a celou svou důvěru svěřují Otci.

Má cesta je cestou plnosti sebeoběti v každé situaci. To vlastně znamená „zapřít sám sebe“⁽¹⁾. Svoje já, své ambice, svou vážnost, své potřeby.

Chceš přijmout tu obrovskou bolest, které se nelze vyhnout při setkání Mne se světem ve tvém srdci a ve tvém těle?

„Poučím tě, seznámím tě s cestou, již se máš dát, budu tě mít na očích, radu ti dám.“ (Ž 32,8)

Čtvrtek 12. 9. 1991, 19:25 h.

Každý žije na světě tolik času, kolik je ho zapotřebí k posvěcení jeho duše.

Lidé se nedají srovnávat. Každý má svůj vlastní čas pro sebe, vlastní podmínky pro své posvěcení. Je tedy zapotřebí rozeznávat svoji cestu k Bohu a s důvěrou se poddávat Mému vedení.

Povoláním každého je pomáhat bližním na jejich cestě ke spáse: dosvědčovat Moje dobra a Mou lásku. Nedomnívej se, že získáš svatost přemýšlením o sobě a zabýváním se sebou. Je třeba myslet na Boha a v pokoře srdce po Něm toužit. A pečovat o bližní, aby nezemřeli ve svých hříších.

Sobota 16. 11. 1991, 10:10 h.

Pokora, to je také všímání si stavu vlastní ubohosti i ubohosti každého člověka, a neustálé děkování za každý dar pozvedající tě do hodnosti Mého dítěte, Mého svědka a apoštola vůči tvým bratřím v hříchu i v povolání ke svatosti. Každý člověk je totiž hříšný a zároveň každý je povolán ke svatosti.

Proto vám také dávám různé dary, abyste si byli navzájem prospěšní ve vzdorování hříchu, který tkví v každém z vás, a ve směřování do nebe.

Čím větší jsou Mé dary, tím víc zavazují k lítosti, pokoře a díkůčinění.

Pátek 6. 12. 1991, 11:10 h. / během křížové cesty

SPRAVEDLNOST. Moje je stále stejná, avšak jiná pro každého člověka, protože jiná je duše každého a jiné okolnosti, ve kterých žije. Jiná je především každého cesta, která ho vede ke svatosti podle míry toho, jaké je povolání a jaký úmysl Boží vzhledem k jeho místu v Božím království.

Proto nejdůležitějším, co může člověk udělat, je jeho otevření se Mému hlasu a Mému pozvání předávanému různými způsoby, ale vždy zodpovědně k možnostem přiměřeným každému člověku.

Pondělí 10. 2. 1992, 8:10 h.

Tvoje slabost není pro Mne překážkou v posluhování si tebou podle Mé vůle. Překážkou je jedině nedostatek oddanosti vůči Mé lásce a neochota poddat se Mé vůli.

Postačí, budeš-li chtít být Mým nástrojem, a staneš se jím, jako se stala Maria. Nos Mě ve svém nitru jako Ona a měj na zřeteli, raduj se a zahleď se do Mne, abys Mě stále rodila pro svět a dávala lidem. Jako Ona.

A aby ses neodvrátila ani tehdy, když Mne oni budou křížovat – v tobě nebo v druhých. Vytrvej věrně v poslání, které jsem ti dal, a raduj se z něj. Hle, Já jsem tvou silou a Já budu naplňovat tvoje poslání pro službu království lásky na zemi.

Svatá je v tobě Moje vůle a svaté jsou činy, které konám skrze tebe. Svatý jsem Já, kterého neseš navzdory své slabosti a své lidské přirozenosti zkažené hříchem.

Raduj se z toho a všímej si, jak veliké činy skrze tebe konám navzdory tvé ubohosti. Všímej si také v druhých, a možná

především toho, co Já konám jejich prostřednictvím. Všiměj si Mých činů a ne ubohosti a nouze, které tě tak často trápí.

Já jsem Pánem a navzdory zlu a bidě světa bude Má vůle vyplněna. Blahoslaveni jsou ti, kteří ji touží přijmout a stát se svědky Mé lásky a Mého milosrdenství.

Důvěřujte! Já jsem překonal zlo a království lásky je otevřeno pro každého.

Čtvrtek 13. 2. 1992, 6:35 h.

Jak často ti, kteří žijí se Mnou ve společenství, druhými pohrdají a izolují se od druhých, které nazývají hříšníky. A přece jsem v lidské podobě přišel k těm, kteří Mě nejvíce potřebují. V lidské podobě to teď chci dělat, užívaje těch, kteří Mě přijímají. Poněvadž přijímají Mne nejenom pro sebe, ale především pro ty, kteří Mě nejvíce postrádají.

A chci být rozpoznán a stále poznáván v těch, kteří – ačkoliv ubozí a slabí – jsou posvěceni Mojí přítomností v nich. Je zapotřebí, abych šel v Mých svědcích k tomu, co se ztratilo z království lásky na zemi⁽²⁾.

Pondělí 27. 4. 1992, 8:25 h.

Mé dítě, myslí na to, že tvá služba vůči bratřím nemá neohrazené možnosti. Nemluví o možnostech rukou a rozumu, protože ty mají svoje hranice a soudnost přikazuje, aby se nepřekračovaly při péči o vlastní zdraví a účinnost toho, o co usiluješ. Lépe je totiž vykonat mñ dobře, než sebe zatratit a ztratit kontakt se Mnou v honbě za stále dalšími činy rukou a myslí. Ty nebudou v té době plodné, zmýlíš bratry a zničíš sebe. A zničíš také to jediné, co jsem chtěl tvými rukama a tvým rozumem udělat pro jejich dobro.

Mluví o neomezenosti služby, chci ti říci o neomezených možnostech srdce – tvé duše, o lásce neomezené žádnými podmínkami. Láska nemá hranic: můžeš ji čerpat z Mého Srdce, a nikdy jí nebude chybět. A můžeš bratry milovat stále víc, až k sebeoběti za ně. K neomezenému čerpání ze Mne, aby jim bylo možné dávat stále víc a víc.

Pramen se nevyčerpá a tvoje srdce poroste, aby zahrnovalo celý svět stále jasnějším a horoucnějším plamenem lásky.

Pátek 21. 8. 1992, 21 h.

Oběť, to jsou konkrétní skutky, postoje, chování v obtížných situacích, v kon-

frontacích s lidmi, kteří zraňují. A není třeba čekat na nějakou Moji abstraktní milost utrpení.

Když ve svém srdci souhlasíš s ranami, které ti lidé uštědřují, přestaneš se jich bát, utíkat před nimi a uzavírat se v sobě. Budeš svobodná a budeš se řídit láskou, milovat jako Já nesobecky ranám navzdory, abys dokázala obdarovávat a zachraňovat.

„A říkal jim ... že se mají bez ustání modlit a neklesat na mysl. (...) A že by Bůh nejednán právo svým vyvoleným, kteří k němu ve dne v noci volají, zatímco on v jejich věci vyčkává?“ (Lk 18,1.7)

Neděle 13. 9. 1992, 17:45 h.

Sjednoť se se Mnou a raduj se se Mnou, a tehdy všechno, co z tebe poplyne, bude láskou. A bude plynout hojně.

Modlitba znamená vstřebávat Boha ze všech sil a radovat se, že jsi a že On je. To je stále hlubší poznání sebe a všeho v Něm – osvobození od podmínek nařízených světem, druhými i sebou samou.

„V každé době se modlete v Duchu; konejte to s neúnavnou bdělostí...“ (Ef 6,18)

Sobota 31. 10. 1992, 21:50 h.

Je třeba, aby ses cvičila v odevzdávání Mně všeho, co se objeví v tvé myslí i v tvém srdci – okamžitě! Aby se v tobě zformoval reflex, který nepustí zlo do tvého nitra, ať bude jakkoliv silný jeho nápor a neústupnost.

Cvičím tvoji vůli a dovednost dělat to, co umíš, aby v tobě nebyl rozpor mezi povědomím a činy srdce a myslí. Dlouhá a plná obtíží je cesta mezi tím, co se ví, a tím, co se dělá.

Je třeba, aby se v tobě vytvořil způsob reagování láskou na všechno, co tě potká, jak ve tvém vnitřním životě, jakož i mezi lidmi. Teprve tehdy se staneš skutečnou Apoštolou Čisté Lásky

a tehdy tvá služba a tvá oběť dosáhnou plné hodnoty.

Čtvrtek 17. 12. 1992, 23 h.

– Pán mi dal porozumět, že milovat Ho – první přikázání lásky – je možné jen proto, že On první si nás zamiloval. A proto, abychom Ho mohli milovat, je třeba poznávat Jeho lásku. Ne skrze to, co pro nás udělal, co nám dal, ale bezprostředním kontaktem s Ním, skrze prožití Jeho samotného.

Přirozeně máme svobodnou vůli, ale ta v tom případě dává jenom dvě možnosti: jít cestou sv. Jana Apoštola anebo Jidáše – bývalého Apoštola.

Slovně se přiklánět k tomu, že milujeme Boha, je prázdným řečením. Jediný smysl má tvoření situací, ve kterých Ho můžeme zažít. A takové situace mohou vytvářet jen ti, kteří Ho sami zažívají. To zažití Boha je tím, co proměňuje. Už skutečně není možné po ničem toužit, jen po Něm. A když je všechno uspořádáno podle správné hierarchie hodnot, není třeba se ničeho odříkat, poněvadž vše je na svém místě.

To znamená: Pán je Hodnota, a všechno jiné má takovou hodnotu, nakolik slouží přibližování se k Němu.

A poněvadž Láska je vyzařování, způsobí tedy také, že se touží, aby také druhé to štěstí potkalo, a snaží se jim pomoci.

(Pokračování)

Z knihy Alicja Lenczewska: Słowo pouczenia. Wydawnictwo Agape sp. z o.o., wydanie drugie zmienione, Poznań 2019.

Přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23.

⁽²⁾ Srov. Mt 18,14; Jan 3,16.

Změna perspektiv je žádoucí!

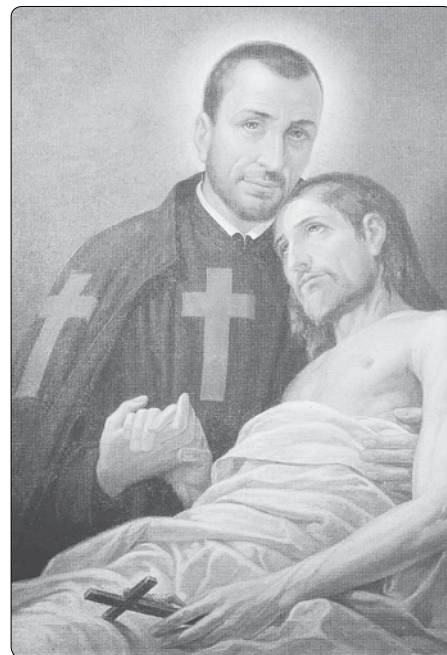
Nemocní a postižení lidé nám prokazují důležitou službu

Nemoc a utrpení jsou neoddělitelně spojeny s lidskou existencí. Nikdo jim neujde, každý musí dospět k postoji vůči vlastnímu utrpení a utrpení ostatních. Pokud je utrpení časově omezené nebo se dá odstranit, je mnoho lidí připraveno trpícím pomoci. Když jsou ale všechny léčebné možnosti vyčerpány, všechny tak dobře míněné nebo profesionálně nabízené pomoci dosáhnou svých hranic, a člověk přesto trpí dále, pak se mnozí vzdávají. Rovněž stále více křesťanů sympatizuje s ukončením utrpení usmrcením. Tak našly diskuse o pomoci při sebevraždě a eutanazii vstup také do církevních vzdělávacích programů, nemocnic a pečovatelských zařízení.

Učení církve je však jasné: „Stejně tak nějaký zákrok nebo opomenutí, které samo od sebe nebo záměrně přivodí smrt, aby se ukončila bolest, je zabitím těžce odporujícím důstojnosti lidské osoby a účtě k živému Bohu, jejimu Stvořiteli. Mýlný úsudek, do něhož člověk může v dobré vůli upadnout, nemění povahu tohoto vražedného činu, který je nutno vždy odsoudit a vyloučit,“ píše *Katechismus katolické církve* (2277). Stejně zřetelně říká svatý papež Jan Pavel II.: „Nikdo a nic žádným

způsobem nemůže dovolit, aby nevinná živá lidská bytost byla zabita, ať už plod nebo embryo, dítě nebo dospělý, stařec nebo člověk nevléčitelně nemocný nebo umírající. Dále nikomu není dovoleno vyžadovat takový akt působící smrt ani pro sebe, ani pro někoho jiného, kdo je svěřen do jeho odpovědnosti, ani s ním nemůže souhlasit, ať už zjevně, nebo skrytě. Žádná autorita nemůže takové jednání legitimně schválit nebo dovolit.“ (*Evangelium vitae*, 57) V proslovu k účastníkům jednoho amerického odborného kongresu na téma *Život udržující opatření* 20. března 2004 popsal přednášející také zajišťující minimální standardy, totiž výživu, tekutiny, hygienu, teplo, opatření proti komplikacím, které jsou spojeny s upoutáním na lůžko, cílené rehabilitační zásahy, jakož i sledování klinických znamení eventuálního zlepšování stavu.

Mnohým moderním křesťanům to už není bezprostředně jasné, možná proto, že se vůči nemocným a postiženým lidem ještě nikdy necítili být obdarovaní, ale stali se jenom bezmocnými svědky, kteří byli přetíženi bolestnými situacemi, proti nimž se naše lidská povaha bouří. A přece: „Více než cokoli jiného rozšiřuje cestu milosti, která proměňuje lidské duše,“

Sv. Kamil de Lellis (1550–1614).

O něm se vypráví, že si ponechal svoji ošetrovatelskou halenu, když navštívil nemocnici papež a zdůvodnil to takto: „I kdybych ošetřoval samotného Krista, nemusím se ani pro jeho zástupce převlékat.“

napsal Jan Pavel II., který sám mnoho vytrpěl (*Salvifici doloris*, 27). Co tedy přispívá k této proměně, která může zasáhnout také přihlížející, pomocníky nebo soucitíci? Jistě modlitba trpících samých, kteří svá utrpení obětují k dobru lidí a sjednocují je s Kristovým utrpením.

Ale to není všechno. Abychom pochopili, jakou službu nám nemocní a postižení prokazují, je nutná změna perspektiv: Jako křesťané jsme zvyklí konat něco pro druhé. Nazýváme to činnou láskou k bližnímu. Navštěvujeme nemocné, nebo o ně pečujeme, angažujeme se bezplatně pro lidi, kteří potřebují podporu, nebo poskytneme pomoc lidem v nouzi. V západních zemích existují kromě toho komplexní odborné pomocné systémy zaměřené na určité skupiny. Jejich použití je právně upraveno a financováno z daní nebo pojištění. Jejich zaměstnanci dostávají služné, které je hrazeno, a soutěží s jinými službami. Církevní zaměstnavatelé patří k největším v zemi. Všechno toto není automaticky špatné, ale může vést k tomu, že na přinášenou službu se bude pohlízet jako na jednosměrnou ulici, v níž jedni dávají a druzí přijímají. Ve skuteč-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. Skrze něho se dostalo i vám potvrzení od slíbeného Ducha Svatého, když jste přijali slovo pravdy, radostnou zvěst o své spáse, a když jste v něho uvěřili. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupění, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

Evangelium - Mk 6,7-13

Ježíš zavolal svých Dvanáct, začal je posílat po dvou a dával jim moc nad

nečistými duchy. Nařídil jim, aby si na cestu nic nebrali, jen hůl: ani chléb, ani mošnu, ani peníze do opasku, jen opánky na nohy, ani aby si neoblékali dvoje šaty. Řekl jim: „Když přijдете někam do domu, zůstávejte tam, dokud se odtamtud nevydáte zase dál. Když vás však na některém místě nepřijmou a nebudou vás chtít slyšet, při odchodu odtamtud si vyřete prach ze svých nohou na svědectví proti nim.“ Vydali se tedy na cesty a hlásali, že je třeba se obrátit. Vyháněli mnoho zlých duchů, pomazávali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je.

Svatý Kamil de Lellis

*Italský světec je patronem nemocných a ošetřovatelů nemocných.
Založil, povzbuzován svatým Filipem Nerim, řád kamiliánů.*

Z vojáka kapucínský mnich

Svatý Kamil (Camillo) de Lellis se narodil 25. května 1550 v Bucchianicu u Pescary na italském adriatickém pobřeží jako syn důstojníka. Protože jeho rodiče velmi brzy zemřeli, stal se žoldákem a prohrál ve velmi krátké době všechny svůj majetek. Po těžkém onemocnění, z něhož se nemohl úplně zotavit, musel Kamil vojenskou službu opustit a na svoje životní náklady si vydělávat příležitostnými pracemi. V roce 1754, při jedné takové výpomocné práci na stavbě kapucínského kláštera v Manfredonii (Apulia), došlo k jeho obrácení a vstoupil do kapucínského řádu. Po krátké době však musel kvůli své obnovené ráně klášter opustit a přišel do Říma, kde ho v Jakubském špitálu znovu vyléčili.

Z ošetřovatele nemocných se stal kněz

Po svém zotavení tam Kamil zůstal a pracoval jako ošetřovatel nemocných. Pro svoji velkou spolehlivost byl velmi brzy jmenován špitálním mistrem. V této funkci poznal také „apoštola Ří-

ma“, Filipa Neriho, který se stal jeho rádcem a přítelem. Svátý zakladatel řádu poznal, co vězí v Kamilovi de Lellis, a podporoval ho v následujících letech, až ošetřovatel nemocných přijal v roce 1584 kněžské svěcení.

Řád ve službě nemocným

Již dva roky předtím založil Kamil náboženské společenství ošetřovatelů nemocných, jehož členové dodatečně složili sliby chudoby, čistoty a poslušnosti a duchovní a tělesné služby

nemocným. Společenství bylo v roce 1586 potvrzeno papežem Sixtem V. a v roce 1591 Řehořem XIV. povýšeno na řád. Zásluhy kamiliánů spočívají především v jimi provedené reformě péče v nemocnicích.

Nemocní nakažlivými nemocemi byli odděleni od ostatních nemocných a vybavení velkých nemocničních sálů se zlepšilo. Jídlo nemocných bylo zcela přizpůsobeno podle druhu onemocnění. Umírající byli ošetřováni až do konce a dostali duchovní podporu.

Smrt a svatořečení

Kamil vedl řád, který založil, do roku 1607 a potom se věnoval až do své smrti 14. července 1614 zase zcela péči o nemocné. Dne 29. června 1746 byl papežem Benediktem XIV. svatořečen. Svátek patrona nemocných a ošetřovatelů, nemocnic a umírajících slavíme 14. července.

*Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 7/2014
přeložil -mp-*

(Redakčně upraveno)

nosti nám prokazují také přijímající cenou službu, jenom ji často nevnímáme nebo se vyhýbáme ji přijmout, protože tato služba je někdy bolestivá.

Nemocní a postižení lidé jsou učitelé a proroci. Staví nás tváří v tvář naší vlastní pomíjivosti, omezenosti, slabosti a konečnosti: ve světě, který pracuje horečně všemi prostředky na zdokonalování člověka, kdy se už od porodu na základě prenatalní diagnostiky rozhoduje, kdo smí žít. A posthumanisté a transhumanisté sní sen o nesmrtnosti pomocí přírodně-vědeckých technických metod. V těchto podmínkách nemocní a postižení jsou provokací už samotnou svojí existencí. Jsou jako červené varovné štíty, na nichž je napsáno: Človče, uvažuj, že jsi prach! Ve světě, v němž se navzdory všem

ideologiím o nadčlověku a o perfektních společnostech stále trpí, jsou trpící stáhlým ostnem, který připomíná: Človče, ty nejsi Bůh! Tam, kde přibývá individualismu a egoismu, nám nemocní a postižení lidé připomínají, že jsme navzájem odkázáni jedni na druhé: „Vyloučení slabých je smrt společenství,“ napsal Dietrich Bonhoeffer ve své knize *Společný život*. Tam, kde se slouží povrchní krásou a estetice, nám poukazují lidé, kterým tyto standardy nemohou stačit, na ty věci člověka, které mají skutečný význam. Staví nám před oči naši totální závislost na Bohu. Jeden otec psal v *Melchior Magazinu* o své malé postižené dcerce: „Ona je ránou mého života, která mě denně ochraňuje od odvrácení a povrchnosti. Ona je ránou a nadějí, která mě přita-

huje k tomu, který se zhroutil pod tíhou kříže a řekl: »Pohleď, všechno činím nové!« Trpící lidé nás vyzývají a zkoušejí naši trpělivost, toleranci a schopnost lásky. Ukazují nám náš egoismus a nastavují nám tím zrcadlo. Staví nás před rozhodnutí, abychom se od něho odvrátili a nepachtili se za věcmi, které na konci života nebudou mít žádný význam.

Otec, kterému lékaři předpovídali to nejhorší, napsal o porodu své dcery: „Porod už je tady, Leticie, domnělá zrůda, jak je krásná! Moje paní nikdy nezapomene na první noc. Leticie se na ni dívá svými tmavými hnědými očima, jako by věděla, kolik bolesti, kolik strachu si prožila. Její pohled je tak pronikavý jako pohled Ježíše, který Petrovi řekl: »Miluješ mě?«

► Kdo je nablízku lidem, kteří byli už dlouho, možná po celý život, nemocní nebo postižení, a pozorně jim naslouchá, ten se začne nezávidlivě dívat na svět jinými očima. Získá realistický obraz naší společnosti. Zakusí, že zdravotní omezení a tělesné újmy často nejsou jediné a nehorší rány. K tomu přistupuje odmítání, vymezení, ztráta stavu, narušení vztahů, ztráta nezávislosti, nežádaná výměna bydliště, chudoba a promrhání životního času, někdy také násilí a mnoho jiného. Zjistí, jak se lidé v našich zprofesionalizovaných a zbyrokratizovaných pomocných systémech rozdrobí a mohou se stát obětními beránky, aniž by to angažovaní profesionálové vnímali nebo zamýšleli. Ježíšovy pašije pokračují v trpících lidech tohoto světa. Proto stále ukazují svoji existenci na toho, který byl pomlouván, pohrdán, posmíván a nevině popraven. Stojíme před rozhodnutím zůstat u něho jako Maria a učedníci, nebo utéci jako Petr, či křičet s davem. Někdy se začínají ptát lidí, kteří zůstávají, na podstatu zla, které postihuje slabé a trpící tohoto světa. Tyto otázky je mohou přivést k Bohu, neboť Kristus byl a je takovým lidem blízko.

Trpící lidé nás mohou ale také naučit, že i v utrpení je možná radost, že i v nemoci a postižení je možné si vykračovat s hlubokou radostí. Je to například radost z obyčejných věcí života, které blahobytní lidé sotva ještě vnímají, nebo alespoň si jich už neváží, radost z lidských vztahů a přátelství, někdy radost z toho, že ještě vůbec žijí. V situacích, které se zdají být bezvýchodné, nám ukazují rozdíl mezi optimismem, který je často slepý a nerealistický, a nadějí, která se žije z hlubší, niterné radosti. Světci o tom vydávají svědectví.

Přesto nesmíme utrpení oslavovat, nesmíme nemoci a postižení lichotit. Mohou být velkou zátěží a tam, kde je uzdravení nebo zmírnění možné, musíme se o to snažit. V utrpení je jeden bod – také v soucitu –, kdy jsou všechna racionální uvažování a zbožné úvahy nepodstatné. V životě Ježíšově to byl bod, kdy vykřikl k Otcí: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ Když ale tento moment protrpěl, vedlo to ke zmrtvýchvstání.

Sv. Alžběta Durynská pečuje o nemocné. Fragment alžbětinského oltáře, okolo r. 1385, Wallraf-Richartz-Museum v Kolíně nad Rýnem

Křesťané dřívějších dob měli jiný vztah k nemocným a trpícím, jimž prokazovali služby, než máme často my dnes. Viděli v nich, podle 25. kapitoly Matoušova evangelia, „skrytého Krista“ a brali to úplně doslova. Věřili, že způsob, jakým své služby ubohým a nemocným poskytují, vyjadřuje viditelně jejich vztah ke Kristu. Tím se pokoušeli sloužit těm lidem tak, jako

by sloužili Kristu. Na službu nebylo pohlíženo jako na zátěž, nýbrž jako na výsadu pro sloužícího, a byla proto bezplatná a úplně velkorysá. V ideálním případě by měli plnit všechna oprávněná přání ve hmotné i duchovní oblasti. Od přijímajících se očekávalo jenom, aby se za své obsluhující modlili. Obsluhující dbali o to, aby omezili prezentaci svého společenského stavu nebo jej udělali nenápadným, a snažili se o uctivou řeč vůči lidem, jimž sloužili. Jako takový byl popisován ideál služeb středověkých hospiců, tedy domů pro chudé, nemocné nebo poutníky. Můžeme to také ještě dnes tu a tam pozorovat, ale často je vztah mezi sloužícími a přijímacími službami opačný. Aby byla služba dobrá, musí se stát také sloužící lepšími lidmi a přiblížit se Bohu. Jestliže se tak nestane, pak nebude něco v pořádku s druhem služby.

Svatý Jan od Kříže to shrnul takto: „Láska Boží a láska k bližnímu mají stejný původ a stejný cíl. Když rosteme v lásce k bližním, rosteme také v lásce k Bohu. Jestliže uzavřeme srdce k jiným, pak je zavřeme také Bohu.“

*Z Der Fels 3/2019 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

„Bůh setře všechny slzy“

„Bůh neodsuzuje slzy a vzepření se člověka vůči utrpení a bolesti.

On odsuzuje jenom hřích, nekajícnost, pohrdání jeho milosrdenstvím.“ (M. Valtorta: Lektionen)

Tys byl plný radostné důvěry a spokojený se svým životem, snad dokonce šťastný. Měl jsi před očima životní cíle: dokončení školy, spojení s milovanými lidmi, úspěch v povolání, založení rodiny, klidný večer života. A ve tvých očích nebylo nic, co by ti v tom mohlo bránit. Najednou tě postihlo utrpení. Jako rána kyjem. Nemoc tě srazila do kolen. Nehoda zničila zrak. Nějaké úmrtí zastřelo tvoje veškeré myšlení smutkem a depresí. Nějaký milovaný člověk ti připravil hluboké zklamání. Tvoje cíle, tvoje sny jsou pryč, jsou nedosažitelné. Místo toho jsi prožil bolest, utrpení a starost jako své průvodce už brzy na začátku. Něco se v tobě vzepřelo také proti neúprosnosti nové životní situace, do níž ses dostal. A neopustila tě palčivá otázka: Proč mě potkalo toto utrpení? Proč zrovna mne? Jaký to má smysl?

„Podnět“ Boží

Život na tomto světě je prostoupen zlými silami a vlivy. Ale zlo, bolest nebo utrpení nepřicházejí od Boha. On je však dopouští. Proč? Pokusím se to vysvětlit na jednom příkladu: Každý člověk je živá bytost, která přemýšlí a dříve nebo později pátrá po smyslu své existence. Toto hledání může ale rychle sejít z cesty. Mnoho lidí se pak domnívá, že najde smysl svého života v požitcích, úspěchu, moci nebo bohatství. Byl jsi už také v nebezpečí zaměřit svůj život na tyto věci a ztratit z očí pravý smysl svého života? Bůh se nedotýká svobody tvých životních rozhodnutí. Ale dává myšlenkové podněty.

„Na naší životní cestě musí ležet kameny úrazu, abychom byli vyburcováni ze zvyku,“ řekla svatá Kateřina Sienská. Myšlenkové podněty Boží jsou tajemné a nevyzpytatelné. Například připouští bolest, neštěstí nebo nemoc. Ale tyto podněty pocházejí z nekonečné lásky k tobě. A snad musí být právě proto tak neúprosné, protože Bůh zná ta nebezpečí, která na tebe číhají.

Jeden příklad: U mnoha tělesných nemocí může lékař zachránit člověka jenom

bolestivou operací. Pacient mu důvěřuje, nechává se operovat. Neměli bychom důvěřovat také Bohu, když po nás požaduje utrpení, nemoc, bolesti a starosti? Když je Bůh dopouští, skrývá se za tím smysl, který spočívá v jeho lásce. Právě proto, že si Bůh váží důstojnosti člověka, protože tě miluje, nepožaduje po tobě nic nesmyslného. Možná ti budou souvislosti jasné teprve po letech, možná teprve po tvé smrti.

Zvláštní, zodpovědný úkol

Jedním zvláštním smyslem utrpení je, že ti Bůh svěřuje zodpovědný úkol. Dopouští utrpení, abys je nesl s láskou. Je to tak, jako by se na tebe obracel s prosbou, abys tento kříž přijal jako oběť z lásky k němu. Tato nabídka je – i když je to zpočátku těžko pochopitelné – jeho významáním pro tebe. Máš vykonat zvlášť osobní příspěvek k vykupitelskému dílu Božím. Každá oběť, kterou přineseš kvůli Bohu, působí spásu, třeba zázrak obrácení, smírné utrpení jako vyrovnání za

mnoho spáchaných hříchů naší doby, vysvobození „ubohých duší“... Tvoje utrpení, snášené pokorně a trpělivě s důvěrou v Boha, posiluje a upevňuje společenství církve ve zničujících útocích doby a přibližuje náš svět doufající ve spásu o kousek k jeho dokonalosti. Živým příkladem ve snášení ničivých nemocí a bezmocností byl pro nás papež Jan Pavel II.

„Kdo mě chce následovat...“

Kristus spasil svět obětí svého vtělení a svého kříže. Nyní záleží na nás, abychom ho následovali. Přenecháme mu samému bolest a utrpení a prožijeme jenom své radosti? To by nebylo od nás solidární a nebylo láskyplnou odpovědí na jeho skutek lásky. Kristus nás zcela jasně zve k nesení kříže:

„Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“

Když ti Bůh „sešle“ nějaké utrpení, tedy u tebe zaklepe. Považuje tě za hodna a dostatečně silného, abys převzal tento zodpovědný úkol. Na tobě záleží, jestli řekneš ano ve věrnosti k Bohu. „Utrpení je zkouška ohněm našeho křesťanství.“ (bl. Adolf Kolping) „Člověk slouží Bohu více utrpením než činností.“ (sv. František Saleský)

Pane Ježíši Kriste, velkým heslem dnešních dnů je emancipace. „Osvobození“ od „donucování“ tvých přikázání se vyvíjejí v moderní způsob života. Ty ale dopouštíš utrpení, nemoci a katastrofy, abychom byli vyburcováni k bdělosti a k vědomí.

„Náš Otče, připadá mi zatěžko poznat tvůj úmysl, když na mě nakládáš utrpení. Je to podnět, úkol, nebo zkouška osvědčení? Stojí mě to přemáhání, abych svolil k utrpení. A láme to moji pýchu, když jsem nucen padnout na kolena. Ale přijmu toto utrpení, protože vím, že mě miluješ. Upevňuj moji důvěru ve tvoji laskavou starost o mě. Pomoz mi snést tento kříž jako oběť ve tvém smyslu.“

„A Bůh setře každou slzu z tvých očí.“ (srov. Zj 21,4)

Z Der Fels 11/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)

Od islámu ke Kristu – svatí muslimského původu

Možná nás to udiví, ale historie zná mnoho svatých, kteří před přijetím křtu byli muslimy. Nejčastěji se stali mučedníky, jako sv. Ahmed Kaligraf (17. stol.), Abo z Tbilisi (8. stol.), Abraham z Bulharska (13. stol.) nebo Antoni Rauh (8. stol.). Tímto způsobem oni všichni vydali svědectví víry a lásky ke Kristu, v němž rozpoznali Syna Božího a jediného Spasitele.

Svatý Ahmed

Ahmed se narodil v muslimské rodině v Konstantinopoli (nyní Istanbul) v 17. století. Pracoval jako sekretář ve službách tureckého sultána a byl velice vlivným člověkem v osmanském impériu. Podle osmanského práva, protože neměl ženu, držel si nevolnici. Byla to Ruska praroslavného vyznání. Měla ještě pomocnici, starší ženu, také Rusku. Ve sváteční

Sv. Ahmed, mučedník

dny ta starší chodila do kostela a po Svaté liturgii přinášela *antidóron* (neposvěcený požehnaný chléb rozdáváný v chrámech na závěr Eucharistie) pro svou společnost. Ahmed tehdy cítil pěknou vůni, která jí vycházela z úst, tak se zeptal, co to jedla. Protože nevěděla, co se děje, otrokyně odpověděla, že nic. Ahmed ale neustupoval. Nakonec se Ruska přiznala, že jí starší žena přináší z kostela požehnaný chléb.

Ahmed zatoužil kostel spatřit a zúčastnit se Svaté liturgie. Poslal tedy pro kněze a chtěl, aby mu připravil místo. Určeno dne, v převlečení za křesťana, přišel Ahmed do kostela. Spatřil tam zářícího

patriarchu, který žehnal věřícím. Z kněžových prstů vycházely paprsky světla, které spočinuly na hlavách všech účastníků Svaté liturgie, s výjimkou Ahmeda. Stalo se to dvakrát nebo třikrát – a pokaždé Ahmed viděl totéž. Důsledkem tohoto zážitku bylo, že Ahmed uvěřil v Trojjediného Boha a poslal pro kněze, aby ho pokřtil.

Krátce nato byl Ahmed s několika úředníky na hostině. Když bylo po jídle, přítomní se, jak bylo zvykem, věnovali rozhovoru. V jeho průběhu se rozproudila diskuse na téma, co je na světě nejnádhernější. Argumenty hostů se soustředily na vyvýšenost islámu nad jinými vírami na světě. Když přišla řada na Ahmeda, ten tvrdil, že nejnádhernější je svatá víra křesťanská. Jeden z přítomných se ho tehdy drsně zeptal, zda on sám je křesťanem. Ahmed to potvrdil. V první chvíli hosté oněměli, ale za chvíli se v nezkrtném hněvu na Ahmeda vrhli a zavlekli ho do sadu, kde byl odsouzen k smrti. Po šesti dnech věznění a mučení byl světec stát. Stalo se tak 3. května 1682. Jeho tělo bylo vhozeno do Bosporu. Křesťanská tradice připomíná, že nad místem, kde bylo mučednickovo tělo shozeno, se objevilo nadpřirozené světlo – na důkaz toho, že Ahmed dosáhl mučednické koruny v nebi. V análech svatých byl Ahmed zapsán pod jménem *Christodulos*, což znamená „Kristův služebník“.

Svatý Abo z Tbilisi

Abo se narodil v Bagdádu v roce 757 nebo 758. Byl dokonalým znalcem Koránu i šarií⁽¹⁾ a profesně se věnoval výrobě voňavek a mastí. Pravděpodobně roku 775 se vydal na cestu do vzdálené Gruzie (tehdy to byl muslimský emirát Tbilisi) v průvodu Nerseho, gruzínského vládce Kartlí, omilostněného chalífem. Během pobytu v Tbilisi, když se Abo účastnil teologických debat s křesťany, pocítil náklonnost ke křesťanské víře. V roce 781 Nerse utekl do Chazarské říše, a spolu s ním i Abo. Tam byl Abo pokřtěn; následně se dostal do Abcházie.

V roce 782 se Abo rozhodl vrátit se do Tbilisi, které bylo celou dobu pod arabskou nadvládou. Přestože v islámu platí přísný zákaz evangelizace na územích ovládaných muslimy, Abo se tam s odvahou a s horlivostí staral o duše svých rodáků a hlásal tam radostnou zvěst. Dlouho to netrvalo: v roce 785 byl uvržen do vězení. Díky zásahům Nerseho bratrance byl brzy propuštěn. Neprátele se však postarali, aby se Abo dostal znovu do vězení na základě obvinění ze zločinu „odmítnutí islámu“ (arabsky *irtidád*) a přejítí ke křesťanství. O apostázi hovoří islám mj. v Koránu 16,106: „Ten, kdo nevěří v Alláha, ačkoliv předtím v něho věřil (...) – nad nimi všemi bude hněv Alláha a potká je trest ohromný!“ (srov. také: 3,90; 4,91; 9,66). Potvrzuje to taktéž mnoho hadísů, mj. následující ze sbírky al-Bucháriho: „Krev muslima, který vyzná, že nikdo nemá právo být ctěn než pouze Alláh a já, jeho prorok, nemůže být prolita s výjimkou tří případů: jako odvěta za vraždu, dopuštění se nelegálního styku sexuálního ženatým, odvrácení se od islámu (apostáze) a opuštění muslimů.“ (*Sahíh al-Buchári*, sv. 9, kap. 83, had. 17)

Sv. Abo z Tbilisi, mučedník

Než se Abo dostal znovu do vězení, mnoho křesťanů mu doporučovalo, aby utekl. On však odmítl, že pro Krista je připraven nejenom snášet mučení, ale i zemřít. Když ho dovedli před soud, byla mu nabízena velká suma peněz i rychlá kariéra, jestliže se jenom oficiálně vrátí do lůna islámu. Abo ale odmítl. Byl opět uvržen do vězení, avšak ještě předtím se mu podařilo prodat svůj majetek; získané peníze určil pro potřeby církve.

V den exekuce mu dovolili přijmout svatě přijímání. Na místě popravky kat nejdříve třikrát použil tupé strany meče, aby v odsouzeném vzbudil strach a dal mu poslední šanci vrátit se k islámu. Ale bez oznámení zamýšleného činu na emírův příkaz Aba sřal. Bylo to 6. ledna 786. Mučednickovo tělo bylo spáleno a popel vhozen do řeky Kury. Na tom místě, jak uvádějí různá sdělení, bývaly vidět sloupy nadpřirozeného světla.

Informace o Abově životě známe z díla s názvem *Abo Tbileli* (z gruzinského *Abo z Tbilisi*) od Joana Sabanidzeho, který sepsal jeho příběh a chvályhodné mučednictví. Je to jeden z nejstarších písemných pramenů týkajících se dějin Gruzie. Na místě, kde bylo tělo spáleno, vybudovali ve 13. století svatyni Metechi. Svatý Abo je patronem hlavního města Gruzie, Tbilisi.

Svatý Abraham z Bulharska

Ve 13. století žijící Abraham pocházel z Volžsko-kamského Bulharska (nazývané Tatarstán). Byl to muslimský kupec, který podporoval chudé. Pod vlivem kontaktů s ruskými kupci se stal křesťanem; neohroženě hlásal svým protobulharským rodákům podle slov evangelia: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista.“ (Jan 17,3) Kronikář v díle s názvem *Život svatého*

Sv. Abraham z Bulharska, mučedník

mučedníka Abrahama z Bulharska zapsal mj. tato slova: „Oživený svatou horlivostí o svatou víru a bratrskou lásku ke svým nehodným spolurodákům, Abraham, pobývá v obchodních záležitostech ve stolici říše Velkého Bulharska na velkém bazaru, namísto zaobírání se obchodováním a dobýváním dober časných a zemských počíná hlásat svým rodákům o dobrech věčných i nezničitelných, uče je o Kristu, Bohu i člověku, »ukřížovaném za naše hříchy, vstalém z mrtvých, jenž vstoupil na nebesa«, jakož i o Otcí, Synu a Duchu Svatém.“

Muslimové ho usilovně přemlouvali, aby se Krista zřekl, ale Abraham zůstal křesťanství věrný. Když se kati dozvěděli, že není Rusem, a tedy že nepodléhá jurisdikci knížete vladimírského, chytili ho a po mučení sřali. Mučednickou smrtí Abraham zhylnul 1. dubna 1229 na břehu Volhy. Mučednickovo tělo bylo pohřbeno ruskými kupci ve Velkém Bulharsku.

Kníže vladimírský, Jiří II., krátce poté relikvii přenesl do Vladimíru.

Po mučednické Abrahamově smrti na místě exekuce vytryskl pramen vody přinášející Boží uzdravení. První osobou, která se v tom prameni uzdravila, byl jeden muslim. V dnešní době také muslimští poutníci navštěvující město Bulgar považují za svou povinnost zastavit se u pramene mučedníka Abrahama, který dal svůj život za Krista.

Svatý Antoni Rauh Al-Kurajší

Rauh byl vychován v bohaté rodině v Damašku. Pocházel ze stejného rodu Kurajšovců, z něhož vyšel Mohamed. Rauh sídlil v opuštěném klášteře sv. Teodora, který se nacházel vedle jiného kostela. Muž přicházel do svatyně v době liturgie, ale jako fanatický muslim se tam dopouštěl svatokrádeží. Jednoho dne, když byl kostel prázdný, střelil Rauh z luku do ikony sv. Teodora. Střela se před ikonou obrátila a letěla zpět směrem k muslimovi, přičemž prorazila jeho levou ruku. Zasažený Rauh bolestí ztratil vědomí.

Za několik dní nato byl budoucí světec svědkem jiného zázraku: během Eucharistie spatřil, jak se Hostie proměňuje v Beránka. Tu noc se mu také ve snu ukázal sv. Teodor, na koni a se zbraní, a přísně ho káral za jeho fanatismus. Rauhovi rovněž přikázal, aby se přihlásil ke Kristu a činil pokání. Mladý muslim byl tím snem tak zasažen, že se druhého dne vydal do Jeruzaléma, aby tam požádal o křest. Když se Rauh dostal do Svatého města, patriarcha Eliáš II. ho z obav před muslimskou pomstou poslal se skupinou mnichů k Jordánu. Ti ho nejenom pokřtili, ale ještě mu dali mnišský hábit a nové jméno: Antoni.

Po této události se Antoni vrátil do Damašku. Jeho hrubě tkané roucho bylo v rodině příčinou výsměchu. Když muž vyjevil, co se mu stalo, odevzdali ho do rukou kádiho (muslimský soudce). Ten řekl: „Styď se, Rahu! Proč jsi opustil víru, ve které ses narodil, a to nepřipomínám dluh vděčnosti vůči tvému ušlechtilému původu?“ Kádi ho nemohl přesvědčit, dal ho tedy vsadit do vězení. Protože byl Rauh urozeného původu, kádi ho nakonec poslal říšskou silnicí do Rakky – ke chalífovi Hárúnu ar-Rašidovi. Kalíf se vsmál Antoniho oděvu, načež se ho pokusil

MODLITBA NA ÚMYSL MUSLIMŮ

Maria, Matko naše, ve tvém Neposkvrněném Srdci svěřujeme Ježíši Kristu, jedinému Spasiteli světa, všechny muslimy, aby se otevřeli daru nekonečného Božího milosrdenství, aby je poznali a přijali. Ať jsou skrze ponoření do přesvaté Krve Kristovy vysvobozeni ze satanova otroctví. „Aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vši plností Boží.“ (Ef 3,17-19)

přemluvit k návratu do lůna islámu; nabízel mu za to zlato a pocty. Protože zamýšleného výsledku nedosáhl, odsoudil ho k trestu smrti. Antoni přijal rozsudek klidně, řekl, že mu pomůže odčinit jeho tři největší hříchy: pouť do Mekky, odevzdávat oběti v době Íd al-adhá (muslimský Svátek Obětování) a zabíjení křesťanů v době útoků na Byzanc. Když to chalífa uslyšel, přikázal ho setnout na Boží narození roku 799.

Theodor Abu Qurra, melchitský biskup z přelomu 8. a 9. stol. (750–825), jehož spisy jsou významným svědectvím křesťanského smýšlení v časných stoletích islámu, takto píše o sv. Antonim Rauhovi: „V našich dnech žil dobře známý mučedník, pocházející z vrcholů aristokracie mezi nomády, jehož příběh je dobře znám. Ať se za nás přimlouvá ten, jehož jméno zní svatý Antoni. Měl ve zvyku vyprávět každému člověku, kterého potkal, že ho ke křesťanské víře přivedl zázrak spojený s ikonou sv. Teodora mučedníka.“ Narýchlo sepsaná slova Abu Qurry mají nepochybně hodnotu očitého svědectví nebo zprávy, která kroužila o sv. Antonim mezi jeho křesťanskými současníky.

Příklady nezložené víry

Výše popsání světců jsou převážně dobře situovaní lidé z vládních kruhů nebo z nejvyšší aristokracie. Je možné srovnat je s obchodníkem, který hledal drahocennou perlu: „Objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všecko, co má, a koupí ji.“ (Mt 13,46) Tak vlastně postupovali svatí: Ahmed, Abo, Abraham i Antoni. Ztratili moc, pozici, povolání nebo vliv na chalífově dvoře, život, oni všichni si vybrali Krista. Jsou vzorem nejenom pro nás, kteří již věříme, ale především pro ty, kteří stále váhají, mají-li ztratit svůj život na tomto světě, aby získali život věčný. Proto pamatujme ve svých modlitbách obzvláště na ty muslimy, kteří stále stojí před dilematem, zda mají odevzdat svůj život zmrtvýchvstalému Spasiteli, nebo zda setrvávat u mrtvého proroka.

*Z Mitujcie się! 2/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Čili muslimského náboženského práva.
[pozn. red.]

Zázračnost Koránu?

Na světě nyní žije přes 1,6 miliardy muslimů. Mnoho z nich zná pokřivený obraz křesťanství z Koránu, který je pro ně jediným slovem Božím. A jestliže Božím – tak dokonalým a bezchybným. Ale je to tak doopravdy?

Kněz Zakaria Butrus v úvodu ke knize *Je Korán slovem Božím?* píše: „Během věků prováděli muslimští teologové muslimům vymývání mozků, a i nyní skrze množství termínů, mezi nimiž je nejznámější »mnohoaspektová zázračnost Koránu«, opět programují jejich mysl, prokazujíce, že Korán byl zjeven Bohem. Je ale faktem, že ta »zázračnost Koránu« je jenom jedna velká iluze, protože skrývá chyby Koránu: jazykové, vědecké, historické, zeměpisné atp.“

Zázračnost Koránu

„Zázračnost Koránu“ (arabsky *idžáz al-kur’án*) byla idea, ve kterou věřil bratr Rašid Maghribi. Tento Marokánec, vychovaný ve zbožné muslimské rodině, ve které děd i otec byli imámové, znal už od dětství Korán a množství hadísů (výroků připisovaných Mohamedovi) nazpaměť. Jistě by se sám stal muslimským duchovním, kdyby nebyl jednou uslyšel křesťanský rozhlasový pořad. Ten se pro něj stal výzvou ke korespondenční diskusi s pracovníky rozhlasové stanice. Během výměny dopisů a četby Bible, kterou od nich Rašid dostal, v něm začala vzrůstat fas-

cinace osobou Krista. Po čtyřech letech studii, během nichž pro něj byla jednou z největších překážek víra v tzv. zázračnost Koránu, Rašid nakonec uznal Ježíše Krista za Syna Božího, Pána a Vykupitele svého života. Po dobu patnácti let tajně evangelizoval a zůstával v Maroku; když se to ale stalo příliš nebezpečným, musel zemi opustit z obavy o svůj život. V současnosti žije v USA a provádí aktivní evangelizaci mezi muslimy prostřednictvím televizních programů. Jeho pořady přitahují miliony televizních diváků na celém světě. Práce takových evangelizátorů jako je Rašid, kněz Zakaria Butrus, bratr Ahmed nebo kněz Guy Pagés přináší neuvěřitelné výsledky: v posledních letech miliony muslimů přestaly vyznávat islám, riskující často vlastní život, aby získaly život věčný.

Pohlédneme tedy na „zázračnost Koránu“ ze stránky jazykové. Abychom porozuměli, proč je arabský jazyk tak důležitý pro islám, je třeba vědět, že samotný Korán v 16,103 oznamuje, že jazyk, ve kterém byl sepsán, je „jazyk arabský, srozumitelný a jasný“. Arabština je podle vyznavačů islámu jazyk, kterým mají muslimové mluvit v nebi. Nám může být lhostejné,

čteme-li Bibli v tom či v jiném jazyku. Jako křesťané se přece modlíme v různých jazycích. Islám ale omezuje modlitbu muslimů i četbu Koránu zásadně pouze na jazyk arabský. A poněvadž originál Koránu, sepsaný arabsky, se podle muslimské teologie nachází v sedmém nebi, je třeba doufat, že musí být bez závady.

Syro-araméjský apokryf?

V roce 2000 německý orientalista skrývající se pod pseudonymem Christoph Luxenberg publikoval práci s titulem *Syro-araméjská četba Koránu: přínos k rozšířování jazyka Koránu* (titul originálu: *Die Syro-Aramäische Lesart des Koran*:

Ein Beitrag zur Entschlüsselung der Koransprache; anglické vydání: *The Syro-Aramaic Reading of the Koran: A Contribution to the Decoding of the Language of the Koran*). Podle autora Korán nevznikl vůbec v čistém jazyku arabském, ale jako výsledek spojení jazyka syro-araméjského i arabských dialektů Arabského poloostrova, především dialektu Kurajšovců z Mekky, z kterých pocházel Mohamed. Čteme: „Jako tradičně první kniha napsaná arabsky, Korán je pokládán uživateli arabského jazyka za základ literární arabštiny a výchozí bod pro arabskou kulturu. (...) A navíc, ve shodě s muslimskou teologií se tvrdí, že jeho obsah je věčným slovem Božím zjeveným v jazyku arabském.“ (*The Syro-Aramaic Reading...*, s. 13) Náleží tedy pokládat za jisté, že „věčné slovo Boží“ musí být prosto všech chyb a výpůjček, když má být vzorem a základem jazyka arabského. Nic více chybného!

Opory islámu

Profesor P. W. Turek zmiňuje v jednom z článků až 168 výrazů cizího původu v Koránu. Postačí se zde zmínit o několika příkladech.

Největším překvapením je fakt, že samotný výraz „Korán“ není originálně arabský. Podle Koránu 12,2 („Seslali jsme je [tj. knihu – pozn. aut.] jako Korán arabský“) i 13,37 („A takto jsme seslali Korán jako moudrost v arabštině.“) Korán byl napsán v jazyku arabském a je nejvýznamnější literární památkou tohoto jazyka. Nicméně podle slovníku Penrice-

ho a chrestomatie Brunnova a Fischera výraz „Korán“ pochází ze syro-araméjského *kerjáná*, což znamená „čtení, recitaci, předčítání, Písmo Sváté“ nebo „čtení v průběhu liturgie“. Není to překvapující?

Dalším údivem nás naplňuje fakt, že výraz „modlitba“ (arabsky *salát*) – jak závažná činnost pro muslimy, opakovaná pětkrát denně – pochází ze syro-araméjského *slút*, označující také „modlitbu“.

K pilířům islámu se počítá rovněž půst, almužna, pouť, vyznání víry a povinnost svaté války (viz Korán 9,29). Slovo *saum* (postit) pochází ze syro-araméjského *sam*, a *zakát* (almužna) – od

zakút označující „nevinnost, pravost“. Není to poprvé, co Korán mění v tom kontextu význam slov syro-araméjských. Výraz *šaháda* (vyznání víry) vznikl pod vlivem syro-araméjského *sahdo* (mučedník). Slovo *súra* (čili kapitola Koránu) pochází od hebrejského *šúrá* (což znamená řadu olivovníků nebo vinohrad), a *qalam* (název jedné ze súr) od řeckého *kalamos* (což znamená „třtina; rákos na psaní; pero“). Dokonce i výraz „mešita“ není ryze arabský, ale pochází od syrsko-araméjského *masgeda* (což znamená „velebení, kult“).

Poslední záležitosti a proroci

Když půjdeme dále, nemůže uniknout naší úvaze fakt, že výrazy „nebe“ i „peklo“ – další závažné ideje v islámu – byly rovněž vypůjčeny z jiných jazyků. Výraz *džanna* (nebe) pochází ze syrsko-araméjského *ganto*, a *dzahannam* (peklo) si Korán vypůjčil z hebrejského *Gehenna* (Údolí syna Hinnomova).

Na sedmi místech Koránu se objevuje tajemný termín *furkán*, překládaný jako „rozlišení“, např. „A dali jsme věru Mojžíšovi Písmo a spásné rozlišení...“ (2,53); „On seslal i Tóru a evangelium již předtím jako správné vedení pro lidi a seslal spásné rozlišení“ (3,3–4) atd.

Když výraz „rozlišení“ (*furkán*) odvodíme od syro-araméjského *furkan*, ve kterém to slovo znamená „spasení“, tehdy se význam veršů stane jasnější. Což autor Koránu vědomě změnil význam slov? A proč to udělal?

V Koránu se objevují také jména postav dobře známých z Bible, takových jako je Abrahám, Mojžíš a Ježíš. Abrahám je nazýván *hanífem* (16,120), což má označovat „pravověrného“, ale ve skutečnosti označuje „pohana“ (ze syro-araméjského *hanfo* – stejný kořen *h-n-f*). Jméno „Ježíš“ (*Ísá*) bylo znetvořené do podoby jména „Mojžíš“ (*Músá*), a písmena přeházena. Islám považuje Abraháma, Mojžíše a také Ježíše za proroky, ačkoliv oni žili mnoho století před Mohamedem. Nepřesností gramatických, zeměpisných a jiných je v Koránu mnoho. Vyskytuje se tam také mnoho opakování, což špatně svědčí o té knize z rétorického úhlu pohledu, velmi důležitého v jazyku arabském.

Vyjít z oblasti komfortu

David Platt, americký evangelizátor, píše takto: „Slyšel jsem příběh o třech křesťanech, kteří se přestěhovali, aby mohli pracovat v jedné nemocnici v oblasti Blízkého východu. Tím rozhodnutím, které by většina lidí nazvala hloupým a nerozumným, za sebou zanechali svoje pohodlí, kariéru, rodinu, přátele i bezpečí, aby se mohli sdílet o Kristovu dobrotu a lásku v zemi, kde být křesťanem je zakázáno. Den co den uspokojovali potřeby lidí a dělili se s nimi o pravdu evangelia. Věděli, že je nevráživost vůči jejich práci, avšak nic je nemohlo připravit na den, kdy jeden muž přišel do nemocnice se zabalenou dekou vypadající jako dítě. Vešel do kanceláře, rozbil deku a ukázal nabitou zbraň. Začal v kanceláři, prošel celý zbytek kliniky a zabil celou trojici.“

Šejk al-Kat'áni v programu televize al-Džazíra v roce 2006 bil na poplach a uváděl, že pouze v samotné Africe každý rok přestává vyznávat islám šest milionů muslimů. Ten počet je pravděpodobně hodně nadsazený, ale šejk přitom zaměřil pozornost na určitý fenomén, jehož jsme svědky. V zemích, které byly kdysi křesťanské, ale podlely muslimským výbojům, se v dnešní době rodí mnoho nových společenství křesťanských. Stále víc muslimů vidí v islámu systém zotročení a vypadá to, že proces odvratu od islámu už nic nezadrží, přestože přibližně ve 12 zemích je zavraždění ke Kristu obráceného muslima legálním a doporučeným činem. Hodně církevních společenství, rovněž v Evropě, začíná praskat ve švech množstvím býva-

lých muslimů. Taková je situace dnes mj. v Berlíně i v Dortmundu.

V situaci obracejících se muslimů a mezi nimi působících misionářů se přijetí poselství evangelia rovná doslova rozsudku smrti: pro sebe, své rodiny, přátele i pro svoji budoucnost. Zároveň je to výzva k životu v Ježíši a v církvi, která zahrnuje všechny národy, a také k životu s přáteli, kteří reprezentují každý věk, a k budoucnosti, kde radost bude trvat navždy. „Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.“ (Jan 12,24)

Nakolik chvíle setkání s Kristem vzdálí zmatek, jaký uvádí islám do duše muslima, natolik vlažnost víry mnohých křesťanů a jejich neschopnost ocenit poklad, který vlastní, je vzdaluje od Kristova učení. Joseph Fadelle, bývalý muslimský aristokrat z Iráku, během *Fóra Ježíš Mesiáš* (*jesus-messie.org*), které se rok co rok koná ve Francii, řekl: „Evangelizace není opce. Je hlavním úkolem církve, uloženým Ježíšem.“ Žijeme tedy v dobách, kdy se muslimové odvracejí od falešné víry, aby šli za Ježíšem. Pouze na nás záleží, zda se na tom budeme podílet, nebo budeme stát bokem a věnovat se převážně sobě.

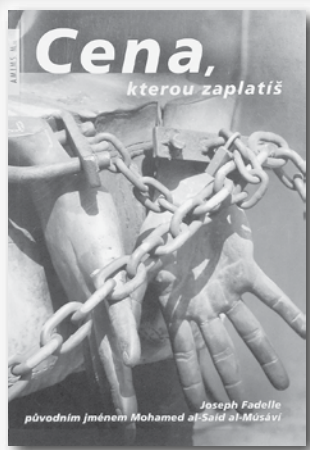
Obrácení z islámu

Adžan je jednou z těch, kteří uvěřili Kristu. Od narození patřila k národu

pyšnicimu se tím, že je na 100 % muslimským. Patřit k tomuto kmeni znamenalo být muslimem. Osobnost Adžan, čest rodiny, pozice ve vztazích k druhým a společenský status byly nerozlučně spojeny s islámem. Kdyby se její rodina někdy dověděla, že není muslimkou, bez váhání by jí podřízli hrdlo. Kvůli rozhodnutí odevzdat život Ježíši byla Adžan přinucena opustit svou rodinu a vzdálit se od přátel. Přesto stále s obětavostí pracuje na šíření evangelia mezi svým lidem. Riziko je velmi vysoké, ale jak by bylo možné uchovat jen pro sebe Poklad, který byl nalezen?

Rozhodnutí jít za Mesiášem přijali rovněž Tunisáné, které jsem poznal v roce 2001. Jejich počet v křesťanských společenstvích v Tunisku tehdy dosahoval přes tisíc lidí. Všichni byli dříve muslimy. Rim je dcera imáma, dokonale zná islám oficiální i lidový. Paul-Marie je novinář, který se začal zabývat křesťanstvím, když začal psát o předmuslimských dějinách Tuniska (stálo ho to vězení a časté výslechy). Marie-Sabah vděčí za své obrácení dlouhým rozhovorům s farářem tuniské katedrály, P. Mikém. To díky němu, jak vypověděla, přešla z náboženství strachu k náboženství lásky a poznala Boha, který vysvozuje a který je sám Vtělenou Láskou.

„Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle,

V Tiskovém apoštolátu A.M.I.M.S. vyšla v českém překladu v roce 2015 kniha Josepha Fadelle:

CENA, KTEROU ZAPLATÍŠ

Vypráví skutečný příběh mladého iráckého muslima, který navzdory otcovu přání, aby se stal vůdcem rodinného klanu, stal se křesťanem.

www.fatym.com

já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.» (Mt 28,19-20) Tento Kristův slavnostní příkaz zvěstovat pravdu o spáse převzala od apoštolů církev a má jej plnit po celém světě (srov. Sk 1,8). Proto na sebe vztahuje apoštolova slova: »Běda mi, (...) nebudu-li hlásat evangelium!« (1 Kor 9,16) a nepřetržitě vysílá hlasatele evangelia, dokud nejsou plně ustaveny nové církve, které se pak také připojí k dílu hlásání evangelia.“ (*Lumen gentium*, 17) Ať jsou ta slova II. vatikánského koncilu výzvou pro celý rok k misii, ke které nás povolává Pán Ježíš od našeho křtu: abychom byli světlem a aby naše světlo svítilo v temnotách těch, kteří ho ještě neznají.

V zápase o duše muslimů nám církev dala zbraň mj. v podobě růžence i modlitby Anděl Páně. Od 15. století se tuto modlitbu, hlásající pravdu o vtělení Slova Božího, modlíme speciálně za obrácení muslimů. Pamatujme tedy ve své modlitbě na vyznavače islámu a prosme pro ně o světlo rozpoznání v Ježíši Kristu Syna Božího a Spasitele.

Jedním ze zdrojů, ze kterých jsem čerpal, je kniha D. Platta s názvem Follow Me.

Z Mihuycie się! 1/2019 přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Pán Ježíš dnes čeká na návrat svých apoštolů. Nejsi jeden z těch, které také očekává? Připoj se k těm, kteří jdou za ním na smlouvané místo. Učedníci končí svou první evangelizační misi a jsou plni neobyčejných zážitků. Ptej se jich a oni ti potvrdí, jak dobré je uvěřit Pánu a zcela se zasvětit jeho službě, jak dobrý je to pocit, rozdávat potřebným a hledajícím v plné důvěře v Ježíšovo slovo jeho pravdu a jeho dary, *zdarma rozdávat, co zdarma obdrželi*⁽¹⁾. Zeptej se jich, zda jim něco nescházelo, když putovali bez mošny a bez náhradního pláště.

Po splnění svého úkolu cítí velkou potřebu být opět u toho, pro kterého s takovým nadšením pracovali. Mají mu skládat počet ze všeho, co vykonali, a vyprosit si nové světlo k další práci. Pozoruj je, s jakou úctou a vděčností mu vyprávějí o své první evangelizaci. Svěřují se mu se vším, se svými úspěchy i nezdary, hovoří o svém svatém nadšení a odvaze i o lidské ochablosti. Jejich upřímná sebekritika je pro tebe návodem správného zpytování svědomí.

Všimni si však také, s jakou trpělivou pozorností sleduje Ježíš každé jejich slovo. Není jeho laskavý zájem pro ně radostnou odměnou za vynaloženou námahu? Čerpej z toho důvěru a povzbuzení. Myšlenka na Ježíše, který o své věrné projevuje takový upřímný zájem, je zdrojem velké odvahy. Pán je pramenem dobroty a obnovující milosti. V moři jeho milosrdenství se ztrácí všechna lidská slabost a bída.

Usedni také ty k Pánovým nohám a upřímně se mu zpovídej. Má pro tebe dostatek času, aby tě vyslechl. Vyprávěj mu o svém životě, o svých vítězstvích i nezdarech, o nadějích i malomyslnosti. Představ mu svou duši, svou nepoddajnou vůli, svou přecitlivělost k sobě a necitelnost k druhým, svou opovážlivost i zbabělost. Nic neskrývej před tím, který jediný tě může uzdravit.

Pojďte do ústraní na pusté místo a trochu si odpočíte. Uvažuj o tomto pozvání. Pojďte, říká jim, ještě na vás čeká mnoho další práce. Dopřejte si alespoň malý odpočinek. Odejďeme do samoty, kam ne-

mají přístup jiní lidé ani věci, daleko od každodenního shonu a starostí. Ve shonu nelze nic řádně vykonat. Aby duše získala opět smíření, klid, světlo a sílu, musí se uchýlit do samoty, kde k ní Bůh promlouvá a zahrnuje ji svými dary. Pros Ježíše, aby tě vzal také s sebou. Cestou mu děkuj za všechny duše, které si povolal a oddělil od zástupu, aby s ním stále pobývaly v důvěrné společnosti. Tyto jeho duše v ústraní jsou velkým požehnáním pro svět i pro tebe.

Ani ty se neboj samoty a ústraní. To není místo, kde bys zůstal sám. Ježíš ti chce v tichosti a usebrání sdělit důvěrně, co bude dále ku prospěchu tobě i těm, za kterými tě chce opět poslat; a to je starostlivost a láska. Ti, kdo se milují, jsou rádi spolu sami. Setrvej s Pánem, i když se ti chvíli zdá, že oba jen mlčíte. Je to ticho, které vrací pravý smysl a pravou hodnotu všemu tomu, co bylo i co přijde, neboť uprostřed pracovního shonu je snadno přehlížíš. Nesnaž se zkracovat čas modlitby v ústraní, kde Pán *občerstvuje tvou duši a vede tě po správných cestách*⁽²⁾.

Uspořádej svůj program tak, aby tvoje každodenní modlitba byla opravdovým pobytem v ústraní s tvým Pánem, abys mohl prožívat kouzlo důvěrného styku s ním. Nezvykl sis příliš oddělovat modlitbu a práci? Odcházej za každou prací jakožto na místo, kam tě posílá Ježíš, a pak se k němu opět vrať jako dnes jeho učedníci. Při práci pamatuj na Ježíše a v modlitbě mu vypravuj o své práci. Tak budeš stále s ním a v něm.

Je ještě další důvod, proč tě Pán volá k sobě do samoty. Ví, že potřebuješ posilu, proto *prostírá pro tebe stůl*⁽³⁾, na kterém ti předkládá jako pokrm sám sebe. Važ si této jeho starostlivé péče. Čím více přijímáš úkolů a lidí, kteří přicházejí a odcházejí, tím více potřebuješ, aby ses mohl vždy včas a v klidu posilnit. Pravidelné důvěrné setkání s Ježíšem je nezbytné, abys nakonec neutonul vysílen v přemíře aktivity. Tvoje činnost není cílem. Cíl je v Ježíši. Neboj se, že ti bude chybět čas, který jsi strávil s ním *na jeho svěžích pastvinách*⁽⁴⁾. Bez něho tak jako tak nikoho neobdaruješ, nepotěšíš, neuzdra-

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 23,1-6

Běda pastýřům, kteří ničí a rozptylují stádo, které pasu – praví Hospodin. Proto praví Hospodin, Bůh Izraele, o pastýřích, kteří pasou můj lid: Vy jste rozptýlili mé stádo a rozehnali jste ho, nestarali jste se o ně; proto já se postarám o vás pro špatnost vašich skutků – praví Hospodin. Já sám shromáždím zbytky svého stáda ze všech zemí, kam jsem ho vyhnal, a přivedu je nazpět na jejich luhy, porostou a rozmnoží se. Vzbudím nad nimi pastýře, kteří je budou pást, nebudou se již bát ani strachovat, už se neztratí – praví Hospodin. Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy vzbudím Davidovi spravedlivý výhonek, krále, který bude panovat moudře a konat právo a spravedlnost na zemi. Za jeho dnů dojde Juda spásy a Izrael bude bydlet v bezpečí. To je jméno, kterým ho budou nazývat: „Hospodin je naše spravedlnost.“

2. čtení – Ef 2,13-18

Bratři! Protože jste nyní spojeni s Kristem Ježíšem, vy, kteří jste kdysi byli vzdálení, stali jste se blízkými Kristovou krví. Jen on je náš pokoj: obě dvě části – (židy i pohany) – spojil v jedno a zboural přehradu, která je dělila, když na svém těle zrušil příčinu nepřátelství, která záležela v Zákoně s jeho příkazy a ustanoveními. Tak vytvořil ve své osobě z těchto dvou částí jediného nového člověka, a tím zjednal pokoj a křížem

Dokončení na str. 18

víš ani neočistiš. Budeš-li pracovat na svou pěst, staneš se pastýřem, který *nepase, ale ničí a rozptyluje*. Kdykoliv tě v této samotě s Pánem obtěžuje netrpělivé nutkání, že už to stačí a že už musíš jít, je to neklamné znamení, že jsi ještě neobčerstvil náležitě svou duši. Setrvej proto u něj, až se zcela uklidníš, abys mohl slyšet, kam a ke komu tě svým jménem posílá, abys mohl vykročit v naprosté důvěře, že On je tvůj Pastýř, se kterým *nebudeš mít nedostatek, neboť jeho přízeň tě provází po všechny dny tvého života*⁽⁵⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 10,8; ⁽²⁾ srov. Ž 23,2-3;

⁽³⁾ srov. Ž 23,5; ⁽⁴⁾ srov. Ž 23,2; ⁽⁵⁾ srov. Ž 23,6.

Blahoslavená Marie Mercedes Pratová

Byla zastřelena „z nenávisti k víře“, jak stojí v beatifikačním protokolu u jejího jména. Stala se jednou z desetitisíců obětí rudých bojůvek rádicích za španělské občanské války, které ve všem, co mělo nějakou spojitost s Bohem a církví, viděly zlo hodné celkové likvidace.

Budoucí blahoslavená vyrůstala ve zbožné barcelonské rodině, do níž se narodila 6. března 1880. U Pratů bylo dobrým zvykem modlit se společně růženec, díky čemuž se pro Marii Mercedes stal růženec naprostou samozřejmostí každého dne.

Ve svých 7 letech nastoupila do základní školy vedené řeholicemi z kongregace tereziánek (Compañia de Santa Teresa de Jesús), založené v roce 1876 sv. Jindřichem de Ossó a vycházející ze spirituality sv. Terezie z Ávily. V rámci přípravy na první svatě přijímání strávila necelé dva měsíce v internátě vedeném těmito sestrami.

Velmi si je oblíbila, stejně jako tamní prostředí, leč její rodiče neměli peněz nazbyt, proto se musela vrátit domů a pokračovat v běžné docházce. Jen co ji zdárně ukončila, obratem začala docházet do téhož zařízení na odpolední kurzy vyšívání, na nichž k sestrám tereziánkám ještě více přilnula.

Jejich vliv na mladičkou Marii se brzy projevil – dívka vstoupila do arcibratrstva Dcer Panny Marie a sv. Terezie od Ježíše (Hijas de Maria Inmaculada y Santa Teresa de Jesús), jež fungovalo ve farnosti Panny Marie v barcelonské čtvrti El Pino. Rovněž tuto společnost založil sv. Jindřich de Ossó. Její poslání spočívalo v činném

apoštolátu usilujícím o to, vštěpit lidem lásku ke Kristu, čemuž mělo předcházet zamilování se do Božího Beránka ze strany jednoho každého člena arcibratrstva. Marie se též umně zhostila úkolu vyučovat v nedělní škole čtení a psaní děti z nechudobnějších rodin.

Krom toho jakožto nejstarší dcera pomáhala své ovdovělé matce vést domácnost a vychovávat mladší sourozence. Když potom matka v květnu 1896 nena-

dále zemřela, převzala Marie Mercedes zodpovědnost za vedení domácnosti na sebe úplně. Vydátně jí přitom pomáhal o rok mladší bratr Jan, jenž stejně jako ona přinášel domů pár peset za nájemné práce. A když tu a tam osiřelým dětem vypomohli finančně či hmotně i příbuzní, dařilo se sirotkům Pratovým vcelku obstojně přežívat.

Sestrami tereziánkami „vyceповaná“ Marie nedbala jen o fyzické potřeby svých mladších bratrů a sester. Nemenší důraz kladla na duchovní stránku jejich rozvoje a vedla je svědomitě k Bohu. Samozřejmostí byl společný každodenní růženec, v jehož vedení převzala pomyslnou štafetu po své matce.

V nitru přitom chovala touhu po vstupu mezi sestry tereziánky. Nemohla ji však uskutečnit, jelikož se musela postarat o své sourozence. Když ale bylo nejmladší sestře Tereze 15 let a další sourozenci měli kolem 20 let, o vstup do kongregace požádala. V jejich očích už konečně nadešel ten kýžený okamžik.

Sestry neměly žádné námitky, naopak Mariinu volbu přivítaly s doširoka otevřenou náručí. Dne 27. června 1904 vstoupila do kongregace a po dvouletém noviciátě se časnými sliby složenými 10. března 1907 stala jednou z „las Teresianas“ – nyní již jako sestra Mercedes od Srdce Ježíšova. O dva roky později se těšila z primiční mše svatě svého bratra Trinidadada.

Plnila roli učitelky při domech tereziánské kongregace. Šest let po slibech časných (na den přesně) složila i sliby věčné. A protože si za krátkou dobu pobytu ve své řeholní rodině vydobyla pověst zbožné a láskyplné sestry, byla téhož roku zvolena druhou poradkyní a generální sekretářkou.

Od roku 1920 pak pobývala v mateřském domě kongregace a plnila tam hned několik funkcí – zástupkyně představené, mistryně sester po prvních slibech, dále byla učitelkou několika předmětů, spolupracovnicí v redakci časopisu *Ježíš Učitel*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 17

usmířil obě strany s Bohem v jednom těle, aby tak sám na sobě udělal konec onomu nepřátelství. A pak přišel a zvěstoval pokoj vám, kteří jste byli daleko, i těm, kteří byli blízko, neboť skrze něho máme my i vy přístup k Otci v jednom Duchu.

Evangelium - Mk 6,30-34

Apoštolové se shromáždili u Ježíše a vypravovali mu všechno, co dělali a učili. Řekl jim: „Pojďte i vy někam na opuštěné

místo a trochu si odpočiňte.“ Pořád totiž přicházelo a odcházelo tolik lidí, že neměli čas ani se najíst. Odjeli tedy lodí na opuštěné místo, aby tam byli sami. Mnozí je viděli odjíždět a poznali jejich úmysl. Ze všech měst se tam pěšky sběhli a byli tam před nimi. Když Ježíš vystoupil, uviděl velký zástup a bylo mu jich líto, protože byli jako ovce bez pastýře; a začal je poučovat o mnoha věcech.

(*Jesús Maestro*), dokonce vydávaný kongregaci dodnes. Zdálo se, že povede nadále obyčejný neobyčejný život nevěsty Kristovy, jenomže v roce 1936 vypukla ve Španělsku občanská válka, v níž se proti běsnícím rudým gardistům postavily oddíly vedené později generálem Frankem.

Španělská občanská válka je v povědomí mnoha lidí dodnes spjatá s bojem svobody milovných republikánů proti fašistickým vojskům generála Franka. O jakou svobodu šlo, svědčí na 22 000 vypálených kostelů a klášterů a až 7 000 zabitých kněží (z toho dokonce 11 biskupů), do toho stovky tisíc laiků, které ve jménu světové revoluce zanechali po sobě nejen španělská proletáři.

Tvrdě pronásledovali i řádové sestry, proto hned 19. července nařídila matka představená svým duchovním dcerám, aby opustily domovský barcelonský klášter a rozptýlily se po známých. O čtyři dny později, tj. 23. července, vydala příkaz obléknout se do civilních šatů. Marie Mercedes od Srdce Ježíšova toho dne vyznala: „*Zabijí mě i mého bratra, poněvadž jsme osoby zasvěcené Kristu. Učiníme však všechno to, co po nás Pán bude chtít.*“

V pozdních odpoledních hodinách téhož dne byla spolu se sestrou Jáchymou Michaelou Paredesovou zatčena komunistickými bojůvkami, když se přemísťovaly

k příbuzným ve snaze najít u nich úkryt, a byla vržena do vězení Casal del Can Catala. Již v 21 hodin byly obě nevěsty Kristovy naloženy na nákladní auto, které je mělo odvézt na exekuci. Samozřejmě bez soudu. Spolu s nimi seděli na korbě nákladního auta i františkanky sestra Kateřina a sestra Michaela, řeholní bratr Pavel Noguera a žena jménem Prudencie Cañellasová, která se sice neprovinila řeholním hábitem, nicméně navzdory přísným zákazům poskytovala útočiště pronásledovaným osobám, rozuměj osobám zasvěceným, což stačilo k trestu smrti.

Ozbrojená eskorta s rudými šátky kolem krku se snažila celou skupinku přinutit ke zřeknutí se Krista Ježíše. Její členové k tomu použili i psychický teror, když je několikrát postavili ke zdi, namířili na ně zbraněmi a v poslední chvíli cvakly spouště jejich zbraní naprázdno. Veškeré jejich několikahodinové snahy ovšem přišly vniče. Proto se rozhodli s nepodajnými vězni skoncovat nadobro. Bylo už dávno po půlnoci 24. července 1936. Postavili je ke zdi, namířili na ně a tentokrát už doopravdy vypálili.

Celá skupinka se sesula k zemi. Ne všichni ovšem byli mrtví – sestra Kateřina a sestra Jáchyma byly jen zraněné. Prvně jmenovaná zpanikařila a pokusila se o útěk. Dorazila ji další salva z pu-

šek rudých mordýřů. Sestra Jáchyma zachovala chladnou hlavu a zůstala ležet.

Díky tomu mohla být korunni svědkyní v beatifikačním procesu sestry Marie Mercedes Pratové a pohovořit o posledních chvílích své spolusestry. Ani rány Marie Mercedes totiž nebyly smrtelné a ani ona neztratila rozvahu a zůstala ležet. Při plném vědomí začala šeptat modlitby *Otče náš* a *Zdravas, Maria*, které prokládala stříelnými modlitbami, v nichž mj. prosila Boha za odpuštění svým vrahům. Opakovala též několikrát svatá jména. Sestra Jáchyma ležící vedle ní se šeptem přidala. Když začaly recitovat *Krédo*, vzbudily pozornost jednoho ze samozvaných soudců, který sestru Marii jedním výstřelem dorazil. Nevšiml si naštěstí, že žije i sestra Jáchyma. Když popravčí četa odjela, odplazila se do bezpečí. Poté jakožto občanka Portugalska našla útočiště na konzulátu své země.

Beatifikační proces sestry Marie Mercedes Pratové, zastřelené kvůli svému setrvání při víře otců, započal v roce 1961. Svým podpisem pod beatifikační listinu ho 29. dubna 1990 završil Jan Pavel II., jenž tak uznal, že smrt této španělské řeholnice nastala „in odium fidei“, tj. „z nenávisti k víře“. Liturgická památka sestry Mercedes od Srdce Ježíšova připadá na 24. červenec.

Maďarská legislativa chrání nezletilé děti před propagací pornografie a pedofilii

Dne 15. června 2021 schválilo Maďarsko rozsáhlou legislativu, která zakazuje propagaci homosexuality nezletilým dětem a přijímá tvrdá opatření proti pedofilii.

Návrh zákona zakazuje vystavovat a nabízet pornografický materiál anebo materiál s homosexuálním či transgender obsahem nezletilým dětem do 18 let. Ostatní opatření zahrnují registraci sexuálních násilníků, úpravu směrnic sexuální výchovy a posílení politiky proti dětské pornografii. Národní shromáždění Maďarska schválilo tento návrh zákona v poměru hlasů 157 pro a 1 proti, přičemž levicové parlamentní křídlo, které maďarská konzervativní většina počtem absolutně převyšuje, hlasování bojkotovalo.

Podle tiskového prohlášení maďarské vládnoucí strany Fidesz se sexuální výchova „nesmí zaměřovat na změnu pohlaví/rodu (gender), ani na propagaci homosexuality“ a její výuku mohou vést pouze osoby anebo organizace, které se nacházejí na schváleném seznamu, jenž je součástí tohoto nového zákona. Omezení v souvislosti s LGBTQ ideologií platí rovněž pro televizi, reklamy a inzerci.

Pro zabezpečení „ochrany práv dítěte se pornografie a materiály znázorňující a propagující sexualitu jen pro ni samou, propagující úchyly od přirozené rodové identity dítěte, propagující chirurgickou změnu pohlaví a homosexualitu, nesmějí zpřístupnit osobám mladším 18 let“.

Legislativa zaměřená na boj proti pedofilii je výsledkem dlouholeté kampaně v Maďarsku za ochranu dětí před liberální ideologií a za zachování křesťanských hodnot v zemi.

Od roku 2018 Maďarsko pod vedením premiéra Viktora Orbána již eliminovalo různé kurzy o „gender identitě“, zakázalo párům stejného pohlaví adoptovat si dítě, požadovalo stažení všech pro-LGBTQ knih zaměřených na děti a zachovalo definici přirozené rodiny, jak byla zakotvena v Ústavě národa.

Zdroj: www.lifenews.sk,
18. 6. 2021

(Zuzana Smatanová)

Jak hovořit s Bohem?

„Lidé si ani neuvědomují, jak mocnou zbraní je modlitba,“ řekl sv. Jan Pavel II. Wandě Póttawské a dodal: „Učte se modlit.“

Pontifikát sv. Jana Pavla II., který bylo možné díky médiím „na vlastní oči“ sledovat, hojně poskytoval obrazy modlícího se papeže. Kamery registrovaly, jak Svatý otec sloužil mše svaté v Římě nebo u oltářů ve světě, jak chodil s růžencem v rukou, jak opíral tvář o kříž o svém posledním Velkém pátku roku 2005. Nechyběly také televizní přenosy z jeho poutí do vlasti, při kterých bylo vidět papeže Poláka klečícího před obrazem Matky Boží na Jasné Hoře, ponořeného do modlitby breviáře na Wavelu nebo svěřujícího svět Božímu milosrdenství v krakovských Łagiewnikách.

„Jeho [papežův – pozn. red.] dialog s Bohem trval nepřetržitě. Potřeboval modlitbu neustále, také na veřejných místech, v přítomnosti davů. Působení a kontemplace se v něm zdály být jedno a totéž,“ vyznal Joaquín Navarro-Valls (tiskový mluvčí Vatikánu v letech 1984–2006). A pokračoval: „Naposledy, kdy jsem ho viděl mimo lůžko, na kterém končil svůj pozemský život, seděl na vozíku, který vezla řeholní sestra. Trasa byla krátká, deset metrů mezi jeho pokojem a kaplí. Chtěl být přímo fyzicky blízko svatostánku. Pobýval tam celé hodiny.“ (W. Rędzioch, *Niezapomniany*, s. 107) A kardinál Stanisław Dziwisz, dlouholetý papežský sekretář, dosvědčuje, jak klíčová byla pro nástupce svatého Petra každodenní rozmluva s Bohem: „Nebyla žádná urgentní záležitost, kvůli které by bylo možné vstoupit do papežské kaple a Svatému otci přerušit modlitbu.“ (*tamtéž*, s. 45)

Modlitba je rozhovor s Bohem

Máme-li na paměti obrazy sv. Jana Pavla II. sjednoceného s Bohem, stojí také za to vrátit se k papežovým textům týkajícím se modlitby. Čím pro něho byla? Jak jí chápál?

V apoštolském listě *Novo millennio ineunte* napsal Svatý otec významná slova: „Je nezbytné učit se modlit a stále nově odpozorovávat toto umění od samotného božského Mistra, stejně jako to dělali první učedníci: »Pane, nauč nás mod-

lit se.« (Lk 11,1) V modlitbě se rozvíjí dialog s Kristem, který nás činí jeho nejbližšími přáteli: »Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás.« (Jan 15,4) Tato vzájemnost je samotnou podstatou, duší křesťanského života, nezbytnou podmínkou jakékoliv autentické pastorační činnosti.“ (NMI, 32)

Modlitba je tedy především místem budování a upevňování pouta s Bohem. Papež, přirovnávaje tuto duchovní praxi k rozhovoru dvou osob, připustil, že i když se nám nejdenně může zdát, že máme co do činění s monologem člověka, je ve skutečnosti přítomnost Boha podstatná. To Duch Svatý iniciuje modlitbu (srov. Řím 8,26), ona sama je místem zjevení se Boha. Z tohoto ohledu sv. Jan Pavel II. varoval, aby nebyl dialog se Stvořitelem hodnocen podle míry svých vyjádřených pocitů či použitého bohatství slov. „Plnosti modlitby člověk dosahuje ne tenkrát, když nejvíc vyjadřuje sám sebe, ale tehdy, když se v ní stane nejplněji přítomný sám Bůh.“ (*Překročit práh naděje*, 2)

Čím začít?

Papež častokrát opakoval, že člověk se učí modlitbě celý život. Na co se ale zaměřit? Který rozměr rozmluvy s Bohem je nejvýznamnější?

Svatý Jan Pavel II. měl za to, že pro věřícího je nezastupitelná mše svatá a zpověď. Vysvětloval: „Život modlitby vyrůstá z účasti na liturgii církve. Aby se mohl rozvíjet, je zapotřebí účast na mši svaté, je zapotřebí čerpat ze svátosti smíření. Taktó bude celé naše bytí proniknuté Kristem: jím samým, jeho láskou. Přece to on řekl: »Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.« (Jan 6,56) Eucharistie je duchovním pokrmem, z něhož čerpáme vnitřní moc k vydávání svědectví a díky němuž můžeme přinášet plody, hojně plody. Proto je tak významná účast na nedělní mši svaté. Ani rodinné záležitosti, ani jiné věci nemohou zůstat mimo sféru duchovního života.“ (Gorzów Wielkopolski, 2. června 1997)

Eucharistie je nejcennější dar, jaký máme. V encyklice věnované mši svaté sv. Jan Pavel II. vysvětloval: „V Eucharistii máme Ježíše, jeho výkupnou oběť, jeho vzkříšení, dar Ducha Svatého, adoraci, poslušnost a lásku k Otci. Kdybychom zanedbávali Eucharistii, jak bychom mohli najít lék na svou krajní nouzi?“ (*Ecclesia de Eucharistia*, 60) A těm, kteří mají problémy s objevením hodnoty mše svaté, arcibiskup Karol Wojtyła radil, aby se nedali odradit a nerezignovali z účasti na Eucharistii. Přesvědčoval: „Ujišťuji vás, že pokud to kdokoliv z vás dělá, snaží se účastnit, tak mše svatá postupně člověka naplní po okraj. Až po okraj – modlitbou.“ (Krakov, 13. dubna 1962)

Aby se člověk mohl plně účastnit Eucharistie, přijímat Svaté přijímání, k tomu je nutný stav milosti posvěcující. Každý těžký hřích, a zvláště dobrovolný a vědomý hřích těžké materie, je nutné vyznat ve svátosti smíření. K pravidelné zpovědi papež vybízel všechny katolíky (také ty zatížené lehkými hříchy) s tím, že to je zvláštní místo zažívání Božího milosrdenství a výsadní cesta duchovního růstu.

Ve směru „okouzlení“ srdce

Rozmluva s Bohem v liturgii církve přivádí k dalšímu dialogu v modlitbě individuální.

V ní je možné Pánu Bohu vypovědět své osobní starosti a prosit o podporu. Je to nejpřirozenější potřeba člověka, která

vyjadřuje rovněž přesvědčení, že Pán Bůh si dokáže poradit s každou potíží. Papež však žádal, abychom udělali krok vpřed. Jestliže je modlitba místem dialogu, narůstání důvěrnosti s Pánem Bohem, není možné omezit se jenom na soustředění se na svoje prosby. „Setkání s Kristem,“ učil Svatý otec, „[se] nevyjadřuje pouze jako prosba o pomoc, ale též jako dikůvzdání, chvála, klanění, kontemplace, naslouchání, citové vzplanutí, až k opravdové »zamilovanosti.«“ (NMI, 33)

Máme zde tedy celé bohatství možností, z nichž se dá utkat modlitební rozmluva s Bohem. Jejím ověněním je „opravdová »zamilovanost«“ srdce. V čem spočívá? S čím se dá srovnat? Osvěcuje nám to jeden úryvek z encykliky *Ecclesia de Eucharistia*, ve kterém papež napsal: „Je krásné důvěrně s ním rozmlouvat, ležet na jeho hrudi jako milovaný učedník (srov. Jan 13,25) a nechat se jemně pronikat nekonečnou láskou jeho srdce. Má-li se křesťanství v naší době vyznačovat především „uměním modlitby“, jak necítit novou potřebu setrávat dlouho v duchovním rozhovoru, v tiché adoraci, v postoji lásky před Kristem přítomným v Nejsvětější svátosti? Kolikrát jsem, moji milovaní bratři a sestry, učinil tuto zkušenost a čerpal z ní sílu, útěchu a podporu!“ (EE, 25) „Opravdová »zamilovanost«“ srdce je tedy zážitkem vycházejícím ze setrávání v Boží přítomnosti při adoraci. Na takovém stupni už není třeba mnoha slov, stačí bytí plné lásky před Nejsvětější svátostí.

Meditace Písma svatého

Mezi mnoha formami individuální modlitby sv. Jan Pavel II. kromě eucharistické adorace doporučoval četbu Písma svatého, které se sám pravidelně věnoval.

Když se ho André Frossard ptal, jak číst Bibli, Svatý otec zdůraznil především „postoj učedníka“. Spočívá v tom, naslouchat Božímu slovu a v srdci je rozvažovat jako Maria (srov. Lk 2,19). A ačkoliv papež vyžadoval, především od kněží, zodpovědnou přípravu teologickou i biblickou, tak zároveň kladl důraz na modlitební otevření se působení Ducha Svatého.

V četbě Písma svatého jde totiž o něco víc než jenom o intelektuální poznání. „Pokud v nás má čtení vytvořit víru (spíše: vytvořit naši víru), v takovém případě se musí zhloubat do biblické nápl-

ně se zaměřením na toho, který nám pomocí slov Písma předkládá sám sebe. Je to naprosto jiný poznávací způsob: nejenom »poznání Boha«, ale »poznávání se s Bohem.«“ (A. Frossard, *Rozmowy s Janem Pawłem II*, s. 66) Jinými slovy, cílem četby Bible – tak jako každé modlitby – je osobní setkání člověka se zjevujícím se Bohem, rozmluva. Toho se nedosáhne rychlým listováním. Je zapotřebí klidná mysl, účastníci se rozum, srdce i vůle. Jsou to podmínky, které přejí tomu, aby bylo možné slyšet hlas Boha promlouvajícího na stránkách Písma svatého. „Jiná slova,“ napsal papež, „totiž nikdy nedosáhnou vlastní účinnosti inspirovaného slova. Tomu je nutno naslouchat s jistotou, že je to Boží slovo, pronesené pro dnešek a »pro mne.«“ (*Rosarium Virginis Mariae*, 30)

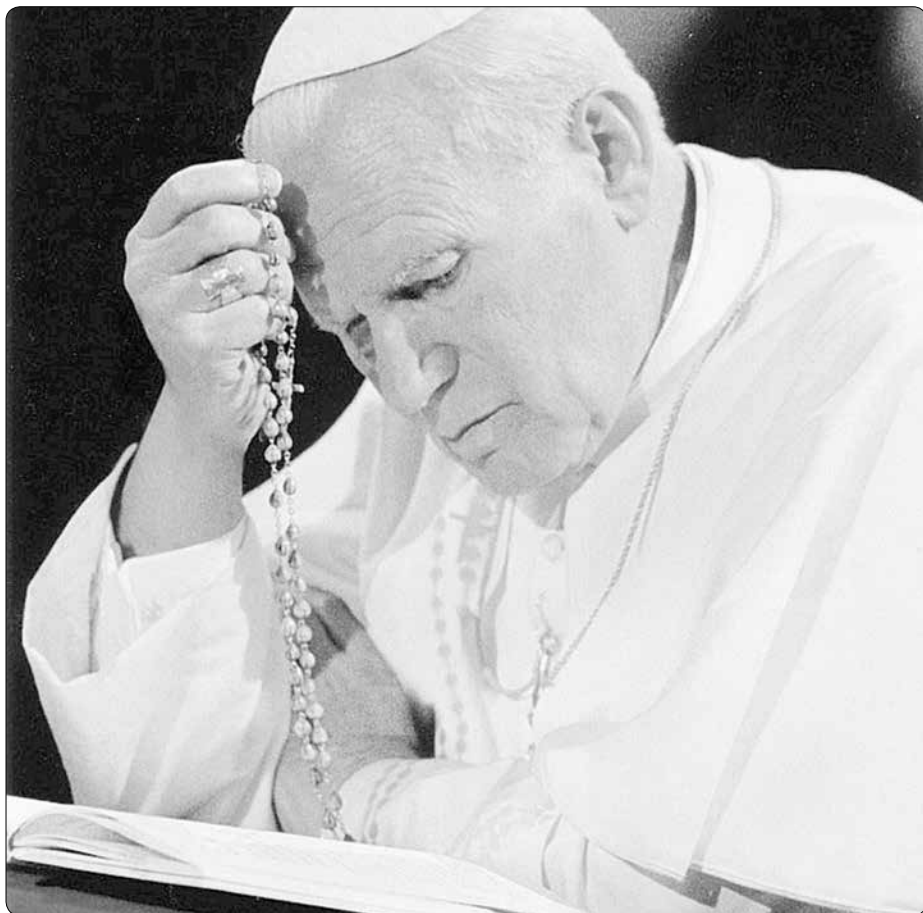
Pomocí při hlubší četbě Písma svatého je určité metoda používaná sv. Ignácem z Loyoly, v níž se meditace a kontemplace evangelních scén zapojením představivosti pojí s konkrétním vztahem k životu čtenáře. Kromě metody ignaciánské má v církvi dlouhou tradici také *lectio divina*, skládající se ze čtyř elementů:

lectio (četba textu), *meditatio* (jeho meditování), *oratio* (modlitba), *contemplatio* (kontemplace) – zaposlouchání se do hlasu Božího.

Návrat k modlitbě

Existuje ještě hodně forem modlitby, známých odedávna v církevní tradici a dodnes živých, počínaje liturgií hodin (breviář), přes růženc a litanie, k pobožnostem jako je křížová cesta nebo hodina milosrdenství s korunkou k Božímu milosrdenství. „Modlit se je možné různými způsoby,“ shrnoval Svatý otec. (*Překročit práh naděje*, 2) Nejdůležitější je nezanedbávat modlitbu a každodenně si najít čas na kontakt s Bohem. Bez něj totiž duchovní život křesťana odumírá. Vždycky je možné začít znova, protože, jak napsal sv. Jan Pavel II.: „Klíčovou záležitostí je, aby se každý člověk modlil (...), aby se nevzdaloval od modlitby, aby nikdy nepovolil pokušení nemodlit se kvůli duchovní lenivosti (...), aby se k modlitbě vrátil i za cenu největšího úsilí.“ (10. února 1985)

Z Miłujcie się! 3/2020 přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Otevřela jsem srdce pro dar života!

Nehleděla jsem na obálku časopisu, vzala jsem do rukou číslo „Miłujcie się!“. Teprve na sále jsem si všimla, že obálka časopisu zachycuje rozesmátou matku s mladičkou dcerkou a citát: „Nesouhlasila jsem s potratem.“

Jsem matkou milovaných děvčátek: Hanky a Olenky. Dcery jsou zvláštním projevem milosti Pána Boha v mém životě. Mám dojem, že přijetím Oly se moje srdce otevřelo Bohu jako nikdy předtím.

„Od klína mé matky byls mi ochráncem“

Před čtyřmi roky jsem se v těhotenství dozvěděla, že moje mladší dcerka, kterou jsem nosila pod srdcem, je vážně nemocná. Při kontrolním vyšetření se zjistilo, že Ola má vývojové vady mozku. Dřívější vyšetření byla v pořádku a nic neukazovalo na to, že se náš život zcela změní... Den diagnózy byl zvláštní. Nebyla to doba, kdy jsem pravidelně čítávala slovo Boží, ale právě tehdy, výjimečně, jsem si několik minut před vstupem do ordinace lékaře na telefonu přečetla úryvek z Písma svatého: „Od klína mé matky byls mi ochrán-

Paulina, autorka svědectví, s dcerami Hanou a Olou

cem.“ (Ž 71,6) Toho dne si církev připomínala narození sv. Jana Křtitele. Seděla jsem v čekárně a myslela na to, jak blízká jsou mi teď ta slova a jak je to dobré, že Pán nad námi bdí. O chvíli později vidím, jak se lékařova tvář mění... Kontrolní vyšetření ukázalo, že moje dcerka má

obrovskou vodnatelnost hlavy. Bůh předstihl diagnózu...

Slova 71. žalmu, která jsem krátce předtím přečetla, mi dala sílu vrátit se domů. Tam zase první věc, kterou jsem spatřila, byl malý obrázek sv. Rity. Ležel na polici v naší kuchyni už několik týdnů. Ocitl se tam zcela „náhodou“. Dříve jsem si však nepřečetla modlitbu na něm a sv. Ritu jsem neznala. V den diagnózy jsem to udělala poprvé a cítila jsem, že nám sv. Rita pomůže.

Olu jsem svěřila Bohu

Lékař mi při několika dalších setkáních nedával žádnou naději a doporučoval mi potrat. Vysoký stupeň vodnatelnosti v tak raném období těhotenství měl vést k tomu, že Ola – pokud přežije – bude dítětem na vysokém stupni postižení fyzického i intelektuálního. Uslyšela jsem rovněž, že si kazím život, že moje dcerka neslibuje nic pozitivního... Hledala jsem možnost jakékoliv pomoci, ale lékař je všechny zamítl. Sděлил mi, že dítě pro mě bude jenom „křížem“ a že má naděje na jakoukoliv pomoc je iluzorní... Můj svět se hroutil, ale přesto jsem se rozhodla Olu svěřit Bohu.

Už brzy se mělo ukázat, že nás Pán vede svými cestami. Věřím totiž, že jsem vlastně s Boží pomocí našla lékaře, kteří chtěli tak jako já bojovat o život mé Olenky. Byly jsme zařazeny do plánu nitroděložní operace metodou otevřené chirurgie plodu. Byla to průkopnická operace v Polsku. Lékaři ze Speciální nemocnice č. 2 v Bytomi pro mou dcerku speciálně pořídili nejmenší z možných komorovo-placentových chlopní a ve 24. týdnu plodového života ji Ole voperovali. Ta chlopeč odváděla přebytečné množství tekutiny z mozku. Několik dní před operací jsem v nemocniční kapli prosila Boha o sílu. Kněz řekl, abychom si, až budeme odcházet, vzali s sebou vystavené časopisy. Nehleděla jsem ani na obálku a vzala číslo „Miłujcie się!“ Až na sále jsem si všimla, že na obálce je snímek rozesmáté matky s mladou dívkou a text: „Nesouhlasila

Dcery jsou zvláštním projevem Boží lásky v životě Pauliny

jsem s potratem. Dnes má dcera 17 let.“ Uprostřed časopisu byl článek – příběh matky a její dcery – také Oly. To bylo neuvěřitelné! V tom čísle byl také rozsáhlý text o sv. Šarbelovi. Když jsem jej přečetla, pocítila jsem silné přesvědčení, že nám ten svatý pomůže. Byl to podivný pocit, který mě provázel po celý den. Myslela jsem si doposud, že už prosím o přimluvu sv. Ritu a že to musí stačit. Večer mi nečekaně zavolala má známá a nabídla se, že mi přiveze olej sv. Šarbela. Rozhovor začala slovy: „Víš, je takový svatý...“, ale já už jsem v tu chvíli věděla, o kom mluví, a od té doby jsem o dcerčino zdraví prosila také na přimluvu sv. Šarbela. Vnitřně jsem cítila, že to bude dobré, že Pán je s námi... Po operaci se na snímcích začal objevovat mozek naší Olenky. Byla jsem šťastná a myslela si, že to nejtěžší už je za námi.

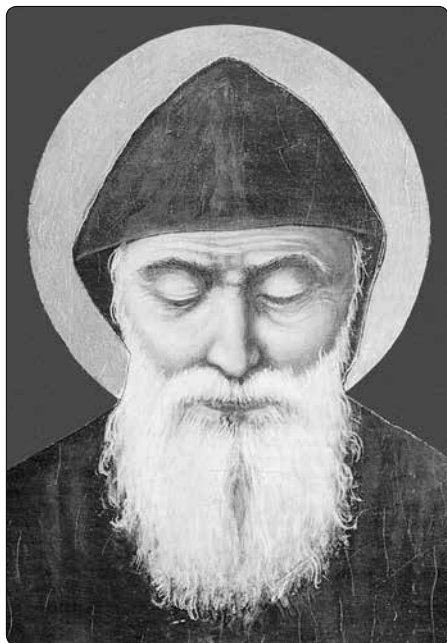
Zázrak na Boží narození

Ola přišla na svět ve 30. týdnu těhotenství v 15:04. Zázrak života. Byla malinká a bojovná. Toho dne se slavilo 80. výročí vyhlášení korunky k Božimu milosrdenství. Dcerku převezli do Hornoslezského centra zdraví dítěte v Katovicích. Tam se ukázalo, že kromě vodnatelnosti má Olenka ještě jiné vývojové vady mozku, které mohou rovněž způsobit, že dítě bude invalidní intelektuálně i fyzicky. Vývoj naší dcery byl pro nás zatím velkou neznámou. To nejtěžší bylo teprve před námi...

Ola první měsíce svého života prožila v nemocnici, kde ji čekaly další chirurgické zákroky. Když už jsme si ji mohli vzít domů, za dva týdny se ukázalo, že celou soustavu chlopní naší dcerky ovládly bakterie. Čekaly nás další týdny hospitalizace a další chirurgické zákroky... Viděla jsem bolest svého dítěte a myslela jsem, že mi pukne srdce. To bylo nepředstavitelně těžké prožívání mateřství... Antibiotika jí podávali do žil. Další vpichy způsobovaly, že se holčička bála doteku. Blížily se Vánoce a já jsem se dohadovala s Bohem. Prosila jsem, aby si Olenku vzal, má-li její život být ustavičným bojem s bolestí a strachem... Lékař nám sdělil, že Ola se pravděpodobně bude muset ještě smířit se sepsí, což představovalo ohrožení jejího života. Dne 19. prosince naše dcerka, Alexandra Kateřina, přijala v nemocnici svátost křtu a pět dní nato, na Štědrý den, ji propustili domů. Její zdraví a výsledky se postupně zlepšovaly. To byl náš zázrak Božího narození.

„Šarbel byl“

Za námi už jsou skoro čtyři roky bojů o dceřin život a její zdraví. Máme za sebou časté pobyty v nemocnici a intenzivní rehabilitaci. Avšak navzdory tomu, co říkali lékaři, Olenka dnes mluví, má skvělou paměť a je to veselé dítě. Každý den se směje a zpívá písničky, také i v angličtině. Nemám pochyb, že je šťastná. Zdatně zvládá obtíže nemoci a svá omezení, také

Sv. Šarbel, ikona Norberta Brommera

intelektuální. Pozoruji, jak blízký vztah má s Bohem, a jsem s ní v tom prožívání. Působí dojmem, jako by viděla a věděla víc.

Když měla naše dcerka dva roky, na nemocničním lůžku velebila Boha. Dívala se do okna, začala zpívat, tleskat. Skončila slůvkem „Amen“. Slyšela jsem také, jak v nemocniční kapli, hledíc na oltář, Ola vyslovila tato slova: „Děkuji, Táto!“ Neměla tehdy ani tři roky... Takové situace přerůstaly moje dosavadní chápání víry. Jednoho dne na oddělení neurochirurgie, když jsem Ole četla knížku, má dcerka nečekaně oznámila: „Šarbel byl.“ Řekla to dvakrát a velmi důrazně, ačkoliv tehdy ještě neuměla říct „r“. Podobná situace se přihodila později také doma. Byla jsem překvapená. Nevyprávěla jsem Ole o tom svatém poustevníkovi z Libanonu, který se neočekávaně objevil v mém životě, když jsem ještě byla těhotná. Nemáme vůbec v bytě obrázek sv. Šarbela. S nedůvěrou jsem se jí tehdy zeptala, zda ten svatý má vousy. Olenka, radujíc se, odpověděla: „Ano - a pošimral mě.“ Po chvíli dodala, že jí sv. Šarbel má rád. Ani chvíli se nerozmýšlela a poznala svatého na obrázku, který jsem jí ukázala. Jindy zase připomínala, že „svatý Šarbelek pěkně voní“.

Pán mi vrátil radost ze života

Uplynulá léta od chvíle diagnózy byla nejtěžší v mém životě. Nemoci a dceřina invalidita jsou spojeny s různými omezeními a nejistotou. Je to ale pro mě také čas zvláštní blízkosti s Bohem. Zažívám ustavičné navracení se. Skrže to těžké prožívání mateřství mne Pán učí důvěře, trpělivosti a pokoře. Bůh mě také uzdravil z bolesti minulých prožitků. Jedenkrát po večeru chval v Tychách jsem dostala toto slovo: „Slyšel jsem tvoji modlitbu, viděl jsem tvé slzy. Uzdravím tě.“ (Iz 38,5) Další ráno bylo první, kdy jsem Boha neprosila o sílu. Pán mi navrátil životní radost. Víím, že nás vede svými cestami, že nám žehná. Každého dne zažívám obrovskou lásku a cítím vděčnost. Pán proměňuje moje srdce. Těším se, že mohu být součástí svaté církve. Těším se ze společenství svatých. Dnes, navzdory obtížím, jsem šťastnou matkou dvou neobyčejných dcer. Jsem šťastnou dcerou Boha Otce.

Z *Milujcie sie!* 4/2019 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Jeden z úmyslů *Celosvětové sítě modlitby s papežem* je vždy představen až na začátku měsíce (nikoliv na celý rok dopředu), aby tak mohl lépe reagovat na aktuální potřeby. S ohledem na tuto skutečnost není v technických možnostech redakce Světla zajistit včas kompletní přehled úmyslů. Na přání některých našich čtenářů otiskujeme vždy na začátku měsíce alespoň již známé úmysly, aby se tak mohli zapojit do společné modlitby. Aktuálně lze sledovat uveřejnění papežova úmyslu např. ve zprávách na www.vaticannews.va/cs.html.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále přítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svätý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť, zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA ČERVENEC 2021

VŠEOBECNÝ ÚMYSL:

Modleme se, abychom i v okolnostech sociálního, ekonomického a politického napětí nabyli odvahy a odhodlání vést dialog a nabízet přátelství.

NÁRODNÍ ÚMYSL:

Děkujeme Bohu za mladé lidi a prosíme, aby obdařil jejich srdce novou milostí a aby dobře rozlišovali podstatné kroky ve svém životě. Modleme se také za organizátory, hosty a samotné účastníky Celostátního setkání mládeže v Hradci Králové.

*Svatý Františku Xaverský,
oroduj za nás!*

*Svatá Terezie od Dítěte Ježíše,
oroduj za nás!*

Obrácení gynekoložky

Lékařka Beverly McMillanová je proslulá gynekoložka. Žel, v prvních osmi letech své lékařské praxe uskutečňovala „úkony přerušování těhotenství“. Pravda o tom, že abortce je krutým usmrcováním nejnevinnějších lidských bytostí, se k ní dostala teprve roku 1977.

Právě tehdy lékařka po skončeném potratu prováděla rutinní identifikaci rozsekaných částí těla dítěte... Když se dívala na jednotlivé části těla dvanáctidenního dítěte, uvědomila si, že to byl chlapec. Při pohledu na ručičku s pěkným maličkým bicipsem jí přišel na mysl její čtyřletý synek, který rád napínal své svaly a chlubil se jimi. V jediné chvíli si žena uvědomila, že to dítě ještě před několika minutami žilo, a ona je ukrutným způsobem zabila. S veškerou silou na ni dopadla strašlivá skutečnost: „To já jsem zavraždila to dítě. Proč to dělám?“

Lékařka McMillanová se tehdy rozhodla, že už to nikdy neudělá.

Proč zabíjela?

Proč dr. Beverly McMillanová po téměř osm let zabíjela bez skrupulí nejbezbrannější nevinné lidské bytosti? Poprvé lékařka provedla abortci v roce 1969, během noční služby v jedné z chicagských nemocnic. Vedla ji k tomu lítost vůči matce, poněvadž nechtěla, aby ženě byl potrat proveden v nějakém pokoutním kabinetě. Sama byla svědkem toho, že do její nemocnice přicházelo denně 15–25 pacientek se silným zánětem porodních cest způsobeným neodborně vykonanou abortci v soukromém kabinetě jistého gynekologa. Ten potratů ve spěchu neočišťoval dělohu „po zákroku“, pouze radil, aby si ženy šly pro pomoc do nejbližší nemocnice.

Když byla v roce 1973 abortce legalizována v celých Spojených státech amerických, dr. McMillanová si s úlevou oddechla, protože se domnívala, že konečně budou zákroky prováděny v dobrých sanitárních podmínkách. Ale po jisté době zjistila svůj veliký omyl, protože problém postaborních komplikací se ještě víc prohloubil.

V roce 1974 dr. Beverly přesídlila do Jacksonu ve státě Missisipi. O rok později tam vznikla první klinika nabízející tzv. bezpečný potrat. Ale už před jejím

otevřením se objevil problém, protože bylo obtížné najít lékaře, který by byl zodpovědný za usmrcování nenarozených dětí. Nakonec souhlasila dr. Beverly, že bude plnit tuto funkci.

Byla to první potratová klinika otevřená v tom městě v roce 1975. Dr. McMillanová dosáhla všeho toho, co ke štěstí potřebovala: měla pěkný a dobře vybavený dům a lukrativní lékařskou praxi. Nosila však v sobě stále jakýsi nejasný stesk a smutek...

Cesta návratu

Lékařka Beverly byla katolička, ale v dobách studií ztratila víru a od těch dob se považovala za agnostičku. Občas ji trápily stavy deprese. Během jednoho z nich četla knížku, v níž našla pokyny, jak zvládat depresi. Dr. McMillanová nebyla schopna zvládnout ani jediné z několika doporučení. Jmenovitě nedokázala vyslovit tuto modlitbu: „Pane, Ježíši Kriste, jenom proto, že mě posiluješ svou láskou, mohu dosáhnout všeho.“ Po celý týden přemýšlela sama sebe, aby nahlas vyslovila tato slova, ale nebyla schopna to udělat.

Ale jednou zrána, když jela autem do práce, se dr. Beverly překonala a řekla nahlas: „Pane, Ježíši Kriste, jenom proto, že mě posiluješ svou láskou, mohu dosáhnout všeho.“ Po vyřčení těch slov lékařka tak silně pocítila přítomnost Pána Ježíše, až propukla v pláč. Cítila, že jí srdce puká radostí. Neuvědomovala si, jak velmi zbloudila... Vždycky o sobě byla přesvědčena, že je dobrá a solidní osoba. Řídila se radou autora knížky a začala číst Bibli. Potřebovala dva roky, aby ji celou přečetla.

To byl její první krok k návratu k Bohu. Žena začala chodit na biblické přednášky, ale v dalším průběhu usoudila, že abortce není morálním zlem. Až teprve památného večera v roce 1977 – po abortci, kterou sama provedla a hleděla na rozfáté tělíčko nenarozeného děťátka, kdy jí přišel na mysl její čtyřletý synáček – pochopi-

la, že abortce je hrůzostrašným vražděním nejbezbrannějších nevinných lidských bytostí. Lékařka nevěděla, kolik stovek, ne-

bo dokonce tisíců abortcí provedla, ale byla si jistá, že to už nikdy víc neučiní. Dr. McMillanová je přesvědčena, že to Duch Svatý otevřel její mysl i oči tak, že plně porozuměla, že přerušování těhotenství je hrozný zločin. To byl hlavní důvod, proč rezignovala na funkci ředitelky a zrušila všechny vztahy s potratovou klinikou. Zapojila se do činnosti skupiny lékařů z hnutí na obranu života. Tehdy také přečetla knihu dr. Bernarda Nathansona s názvem *Aborting America*. Tento světově proslulý profesor, specialista v oboru gynekologie, porodnictví a bioetiky, byl v 60. letech 20. století vedoucím představitelem amerického prokreativního hnutí, které dovedlo USA v roce 1973 k legalizaci abortce na přání. Teprve vědecký výzkum lidských plodů za pomoci nejnovější techniky mu dovolil sledovat dítě v matčině lůně: jak dýchá, cumlá svůj palec, polyká, vypouští moč, a dokonce se mu něco zdá. Jak dr. Nathanson sám píše, teprve vědecké údaje ho utvrdily v tom, „že lidský život začíná od početí – oplodnění, a od té chvíle máme co do činění s lidskou osobou. Není v děloze žádné místo, ve kterém by mohlo dojít ke změně něčeho, co není osoba, v osobu. Není žádná náhlá změna v době nitroděložního rozvoje, a proto je lidský život nepřetržitým během. Lidský plod je bezbranný člověk, a proto musí být chráněn. Porozuměl jsem, že život, to není jenom hmota, a že my nejsme správci života. Přerušování lidského života v tomto stadiu vývoje je strašlivý zločin.“ Četba knihy *Aborting America* byla pro lékařku Beverly velikým duchovním otřesem, který způsobil, že následně věnovala všechny svoje síly záležitosti záchrany nenarozených dětí.

V roce 1990 dr. McMillanová hluboce prožila smrt svého otce, katolíka. Vzpomíná: „Bylo nás šest sourozenců. Žel, na pohřbu nikdo z nás nemohl přistoupit ke svatému přijímání, kromě naší mámy. Tehdy jsem si pomyslela, že potřebuju víc síly a duchovní moci. Věděla jsem, že jsem ji mohla najít pouze v Eucharistii. Tehdy jsem se rozhodla a po třiceti letech jsem šla ke zpovědi. Připravovala jsem se na ni

podle Desatera. Byla to generální zpověď z celého života. Plakala jsem, zažívala velikost Božího milosrdenství. Bůh byl věrný i přes moje nevěrnosti. Cítila jsem, že to můj otec vymodlil moje obrácení, když se za to modlil každý den ráno, v poledne a večer.“

Od té doby se dr. McMillanová každodenně před odchodem do práce účastní mše svaté v šest hodin ráno. Minimálně jednou za měsíc jde ke svátosti smíření. Jako katolička objevila radost z bytí ve společenství církve, kde nachází plnost pravdy a Kristovy lásky v daru sedmi svátostí.

Dr. McMillanová pečuje o těhotné ženy, které upustily od potratu – je to výsledek působení hnutí na obranu života. Nepředepisuje svým pacientkám antikoncepční prostředky, ani nikoho nevybízí ke sterilizaci.

Vysvětluje, že antikoncepce vychází z mylného vnímání skutečnosti. „Jestliže používáš antikoncepci, znamená to, že neoceňuješ ten veliký dar, jakým je plodnost, že neakceptuješ sebe takovou, jakou jsi byla stvořena. Používáním antikoncepce působíš proti právu přírody, proti Bohu i sobě samé.“

Když se jí ptají, jakým způsobem zvládá nést tíži svých vin z minulosti, dr. Beverly odpovídá: „Bůh si s ní poradil. Jeho láska vítězí nad každým hříchem. Je třeba Bohu důvěřovat v nejtěžších životních situacích. Tíži svých vin svěřuji Bohu častokrát při zpovědi, a také jsem lidem říkala o své potratové minulosti na veřejných vystoupeních. Měla jsem rovněž příležitost a šanci, abych své viny vynahrazovala tím, že pomáhám těhotným ženám. Nedávno přišla do mé ordinace mladistvá, která byla znásilněna a byla už v 26. týdnu těhotenství. Byla rozhodnuta jít na potrat, ale v poslední chvíli se ke mně vypravila pro radu. Po rozmluvě změnila názor. Pochopila, že dítě v jejím lůně je nevinne křivdou, kterou jí násilník způsobil. Nakonec jsme se společně modlily a jí z očí plynuly slzy radosti ze záchrany dalšího nevinného dítěte.“

Dr. Beverly McMillanová uchovává snímky stovek dětí, které zachránila před smrtí trpělivou a vstřícnou rozmluvou se ztracenými matkami.

*Z Miłujcie się! 5/2020 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

Manuel, malý bojovník Světa

Je velmi těžké pochopit utrpení dětí. Proč je Pán Bůh dopouští? Odpověď na tu otázku nám může poskytnout několik let starý Manuel, malý bojovník Světa, který ukázal svým životem, že utrpení přijaté a obětované s láskou může spasit svět.

Manuel Fodera přichází na svět 21. června 2001 v Calatafimi v Itálii. Jeho maminka Enza vzpomíná na ten den a píše: „Pán vyslyšel naše modlitby, zamiloval si tě a povolal k životu. Jak velkým zážitkem pro nás bylo tvé narození.“ Dva měsíce poté, 12. srpna, je Manuel pokřtěný. Začíná pro něj cesta víry, která ho rychle dovádí k odhalení krás přátelství s Ježíšem.

Nemoc

Bezstarostné Manuelovo dětství přetrhne, ve věku jeho čtyř let, náhlá nemoc. Jednoho rána se chlapec budí s velikou bolestí v pravé noze a s vysokou horečkou. Dostává se do nemocnice. Tam primář zjistí znepokojivou diagnózu: rakovina – neuroblastom IV. stupně. Lékař se co nejjemnějším způsobem pokouší chlapcově matce sdělit tu bolestnou informaci: „Přestože šance na přežití dosahují sotva 10 procent, musíte bojovat a věřit ve svého synka.“ Navzdory těžké situaci, do které byla postavena, Enza ví, že může počítat s Bohem. Zapisuje si tehdy do svého deníku: „Věděli jsme, že jenom v něm najdeme tu sílu a ten pokoj, které nejsou z tohoto světa.“

Manuel

Manuel brzy nato podstupuje komplikovanou operaci k odstranění nádoru. Za dva dny chlapec začíná s chemoterapií. Čeká ho dlouhé léčení, jehož výsledek

Od čtyř let žil Manuel s rakovinou

je nejistý. Lékař není spokojený s výsledkem dosavadní léčby, takže po osmi cyklech chemoterapie doporučuje další čtyři ve vysokých dávkách. Tvrdí však s nadějí: „Chlapec projevuje podivuhodnou sílu ducha a nezvyklou schopnost postavit se čelem obtížnému diagnosticko-terapeutickému procesu.“

„Chci vidět Ježíše na kříži“

Ačkoli se Manuel musí podrobit i neboleštivějšímu léčení, jde do toho s velkou odvahou. Chlapec ví od svých rodičů, že může spoléhat na výjimečného Přítel, který sídlí v kapli. Františkánka, sestra Frisca, vzpomíná: „Byl maličký. Ale před terapií vždycky přicházel do kaple, a když mě potkal, říkal: »Sestro Frisco, doved' mě do sakristie, protože chci vidět Ježíše na kříži.« Potom jsem ho s sebou brala do náruče a přibližovala jeho hlavičku ke svatostánku. Byl velmi šťastný, vždyť chtěl být nejlepším přítelem Ježíše. Pak jsme se spolu modlili růženec.

S nadšením jsem poslouchala, jak opakuje z paměti zvolání litanie.“

Po mnoha bezvýchledných léčebných pokusech nezůstává nic jiného než transplantace. Nemocnice se stává chlapcovým druhým domovem. Jeho maminka Enza znovu prosí přátele o modlitbu.

Dne 24. května 2006, na svátek Přesvaté Panny Marie, Pomocnice křesťanů, přichází očekávaný den transplantace. Po 33 dnech izolace v nemocnici lékaři dovolují chlapci vrátit se domů, kde slaví svoje páté narozeniny. Další léčení zlepšuje Manuelovu zdravotní situaci. Jeho rodiče prosí o sloužení děkovné mše svaté, po které jejich dítě říká: „Děkuju vám za to, že jste se za mě modlili. Ale musíte se modlit ještě víc, protože v nemocnici v Palermu je pořád hodně dětí, které jsou velmi nemocné. Musíte se dál moc, a vlastně hodně moc modlit.“ Víc než sám o sebe se Manuel stará o své trpící přátele.

„Ježíš bude mojí silou“

Po prázdninách, které Manuel prožil u moře, se ukázalo, že se mu nádor vrátil, a to v ještě agresivnější podobě. Chlapcovo utrpení sílí. Malý uklidňuje svou rozlícenou matku: „Mami, ne trap se, Ježíš a Přesvatá Panna nás nikdy neopustí.“

Dne 10. září přichází Manuel na operační sál. V dalších dnech se situace nelepší... Rodiče prosí nemocničního kaplana, aby splnil největší přání jejich synka, kterým je přistoupit k prvnímu svatému přijímání. To přání se splní 13. října. Manuelova radost nemá konce. Teď je konečně Ježíš celý jeho, tak jak po tom vždycky toužil. Po modlitbě se chlapec obrací na maminku: „Mami, neuslyšel jsem Ježíšův hlas tak, jako ty slyšíš můj hlas, ale podařilo se mi s ním mluvit, a on mi odpovídal v mém srdci. Jak je to krásné! Jsem šťastný!“ Chlapec rozdává přítomným na památku obrázky, na kterých píše: „Toužím přijmout Ježíše do svého srdíčka, aby se stal mým nejlepším Přítelem navždycky! On bude mou silou, mou radostí, mým uzdravením.“ Zapisuje si později do svého památníku: „Nejkrásnější v našem přátelství je chvíle, kdy ho přijímám. To je tak, jako by do mého nitra padla bomba milosti a blahoslavenství, která působí, že se cítím lépe a bezpeč-

něji, protože on mě miluje mnohem víc, než já dokážu milovat jeho.“

Dalším Manuelovým přáním je – stát se ministrantem. „Bylo legrační vidět,“ vzpomíná rodinná přítelkyně, „jak nejenom sloužil při mši, ale přímo ji celebrol, napodoboval gesta kněze a nakonec, jak měl ve zvyku, políbil oltář. Toužil se modlit svou modlitbu před Nejsvětější svátostí, vzpomínal při tom všechny děti ze svého oddělení.“

Manuel sahá často po Bibli, aby se posílil jejími slovy. Před zavřením Knihy ji několikrát políbí. Své překvapené mamince říká: „Ježíš mi řekl, abych líbal Bibli. Víš, je to pěkné, mluvit s ním. To je něco, co bych chtěl dělat co nejčastěji.“ Časté čtení textů, které chlapce naplňují nadšením, vede k tomu, že kde jen může, Manuel rozmlouvá o svém Příteli s blízkými nebo s přáteli, kteří ho navštěvují.

Spojení s Marií

Manuel obdarovává výjimečnou láskou Pannu Marii. Učí se mít ji rád od té doby, kdy dostal jako dárek její sošku. Chlapec ji stále nosí při sobě a klade ji na srdce v těžkých chvílích. Obrací se na Matku Boží: „Odevzdávám Ti jako oběť svou bolest. Chci aspoň trochu trpět tak, jak trpěl Pán Ježíš.“

Manuelovou největší touhou bylo přistoupit k prvnímu svatému přijímání

Když je Manuel na pouti v mariánské svatyni v Syrakusách, modlí se: „Milovaná Přesvatá Panno plačící! Mám tě moc rád. Konečně tě vidím. Slibuji, že budu vždycky hodný. Budu se k tobě hodně modlit, a hlavně růženec, protože to je silná zbraň, dokonce velmi silná, silnější než dynamit. Zaříd', abych se uzdravil! Budu pomáhat všem, aby poznávali tebe i Pána Ježíše, protože ty jsi bytost nádherná a plná moci.“

Dne 22. června 2008 Manuel se svými rodiči a s jinými dětmi z oddělení jede na pouť do Lurd. Když stojí před jeskyní, působí dojmem, že je v extázi. Matka tehdy svému synovi radí, aby poprosil Nejsvětější Pannu o uzdravení. On se ale modlí za jiné nemocné děvčátko... V Lurdech Manuel a jeho rodiče čerpají síly k dalšímu přemáhání nemoci a naplňují se vírou a odvahou. Chlapec se odtud vrací s přesvědčením, že má k vyplnění misi: trpět, aby se zatvrzelá srdce vrátila k jeho milovanému Ježíši. Nebude to lehké – ale ten malý bojovník Světla se bude snažit to poslání naplnit.

„Nesmíme se poddávat“

Dne 15. srpna 2008, o slavnosti Nanebevzetí Panny Marie, Manuel spolu se svou sestrou přistupují ke svátosti biřmování. Chlapec vyznává: „Najednou jsem se cítil líp, protože kromě svatého přijímání jsem dostal Duchu Svatého, sílu tak mocnou jako bomba.“ Manuel obzvlášť miluje pobožnost křížové cesty. Vybídnut probůstem píše úvahy k některým zastavením.

Jenomže stav chlapcova zdraví se znovu zhoršuje a Manuel se musí zase vrátit do nemocnice. Pacient je několikrát vyšetřen a lékař uvádí: „Už se nedá dělat nic. Pokračujeme v cyklech chemoterapie, aby se postup nemoci alespoň zpomalil a zmírnily se bolesti.“

Začíná 17. chemoterapie – trýzeň, která by vyčerpala i nejsilnějšího závodníka. Manuelovi rodiče už poněkolkáté slyší od svého syna, že není možné se poddávat. Enza prosí nemocničního kaplana, aby chlapci udělil svátost pomazání nemocných.

Jednoho dne Manuela navštíví sestra Antonella ze San Giovanni Rotondo, která chlapci radí: „Pros o milost nesení svého kříže v pokoji.“ To je rada, kterou si Manuel okamžitě bere k srdci. Připo-

miná to ve svých zápiscích: „Když mám chuť být sám, nebo když jsem smutný, jdu k Ježíši v mé malé, hezké kapličky. Tam se často modlím nebo čtu Písmo svaté. Nejdůležitější je přítomnost Ježíše, kterou cítím v každé chvíli, poněvadž on je Králem králů.“

Malý evangelizátor

Na začátku roku 2009 je Manuel stále slabší. Okruh jeho přátel, malých i velkých, se v té době stále rozšiřuje. V nemocnici ho navštěvují kromě jiných i děti. Ptají se chlapce, jak se cítí, a ujišťují ho svými modlitbami. Manuel jim odpovídá způsobem sobě vlastním: „Musíme slíbit, že budeme hodní, že budeme chodit na mši svatou každou neděli. Jenom tak se z toho bude Ježíš těšit a naše srdce bude čistě a šťastně.“

Poté v dopise arcibiskupovi zapisuje Manuel následující slova týkající se mise Světla, o jejíž vyplnění ho požádal sám Ježíš: „Teď hodně pracuji nad svou misí Světla: snažím se, aby druzí mohli lépe poznat Ježíše a aby se do něho zamilovali! Když se ztrácím v chemoterapiích, musím zůstat doma kvůli špatným výsledkům, ale přesto se mi i tak daří hovořit s druhými o Ježíši: pomocí modliteb, které píšu a rozesílám mailem nebo obyčejnou poštou nebo které čtu nahlas přes mobil.“

Manuelův duchovní rádce P. Ignazio vzpomíná: „Okamžitě jsem postřehl v něm sídlící nadpřirozenou Přítomnost. (...) Měl silné vnímání hříchu, až natolik, že se často zaléval slzami během samotné zpovědi. (...) Opakoval mi vždycky, že ho Ježíš obdaril utrpením, protože ho potřeboval. Společně měli zachránit svět, když ho Ježíš nazval bojovníkem Světla. (...) Bylo v něm něco velkého, něco neobyčejného, co značně překračovalo to, co dítě běžně říká nebo si myslí.“

Jednoho dne se Manuel rozhoduje odmítnout prostředky proti bolesti, protože „Ježíš toho dne potřebuje jeho utrpení, aby spasil duše“.

Jindy zase P. Ignazio pobízí chlapce, aby si vybral nějakou hračku z těch, co jedna žena prodává před nemocnicí. Manuel tehdy ukazuje na dva dárky místo na jeden, a když je za to maminkou napomenut, odpovídá: „Copak si myslíš, že jsem to udělal proto, že jsem chtěl

Druhým největším Manuelovým snem bylo stát se ministrantem

dva dárky? To proto, že tamta chudá žena musí z něčeho žít!“

Od chvíle, kdy chlapci diagnostikovali nádor, není moc dní, které prožil bez péče. V krátkých přestávkách bez bolesti se Manuel několikrát objeví ve škole a pár dní stráví u moře. Kromě toho pohoda ducha u něj vždycky převažuje nad smutkem. Chlapec za to vděčí svému hlubokému vztahu s Ježíšem. To on ho obdarovává radostí a silou.

„Ježíš trpěl víc“

V březnu roku 2009 se Manuelův zdravotní stav značně zhoršuje. O Květné neděli dítě prožívá velmi bolestnou noc. „Cítil jsem se hrozně a nechtěl jsem si vzít lék proti bolesti, protože jsem chtěl pomoci Ježíši nést kříž. Ale máma mi řekla, že Ježíš je stejně tak spokojený, když beru léky, protože já jsem už hodně vytrpěl.“

Na otázku, jak se cítí, chlapec nejčastěji odpovídá: „Cítím se dobře, a ty?“ Za tím „dobře“ se může skrývat bolest jeho nohy, ruky, beder, hlavy, zad...

Léky podávané nemocnému jsou už jenom běžné prostředky paliativní péče. Když jeho bolesti nejsou k vydržení, chlapec opakuje slova: „Ježíš trpěl víc...“

Manuel je v kritickém stavu. Jeho duchovní vůdce P. Ignazio mu daruje růženec požehnaný Přesvatou Matkou během jednoho jejího zjevení v Medžugorje. Chlapec ho bude držet v rukou až do posledních chvil svého života. Dne 25. června 2010 píše Manuel dopis Marii: „Dě-

kuji ti za růženec, který jsi mi darovala. Udělej zázrak, aby se zmírnila má utrpení, když ho přikládám na místa, ve kterých cítím bolest. Vezmi mě do své náruče a silně přivíň ke svému srdci. Díky tomu naberu sil a znovu se stanu bojovníkem Světla. Ulehči také utrpení všech dětí z mého oddělení. Posílám ti polibek veliký jako vesmír.“

Manuel se obrací také na P. Ignazia následujícími slovy: „Svým utrpením bych chtěl zachránit co možná nejvíc duší, zvláště duší kněží.“

„On na tebe čeká“

Nemoc neúprosně postupuje. Primář propouští chlapce z léčebného zařízení. Manuel se loučí s lékaři i s dětmi z oddělení a potom se jde rozloučit s nejlepším ze svých přátel, který na něho čeká v kapli. Léky už momentálně nejsou k ničemu, nemohou už ani trochu pomoci v boji s bolestí. Úlevu Manuelovi zajišťuje: vždycky blízká maminkina dlaň a růženec, který chlapec pevně drží a který, když mu vypadne, hned hledá pohmatem. Jeho matka cítí, že nastává poslední chvíle, kdy svůj poklad odevzdá do ruky Boha. Sbírá poslední zbytky odvahy a obrací se na svého syna: „Manueli, už je dost toho utrpení. Jdi ke svému Příteli Ježíši. On na tebe čeká!“ Dne 20. července 2010 přijme Manuel naposledy Nejsvětější svátost a o několik minut později už odchází k Pánu.

Manuel svým životem naplnil důležité poslání – skrze bezmeznou lásku k Ježíši a tím, že mu obětoval své utrpení, se stal skutečným bojovníkem Světla. Navzdory svému velkému utrpení věděl, že měl pěkný, nádherný a výjimečný život. Hovoří o tom jedna z modliteb, kterou chlapec vytvořil: „Moje oči vidí to, co jiní nevidí, neboť v temnosti svého života, pro některé prázdného a bez významu, prožívám věci zázračné. Utrpení bylo pro mne darem Boha, protože jsem se naučil snášet stejné rány jako Kristus, a s ním v srdci odkrývám každý den něco nového, něco většího, něco krásnějšího.“

Pramen: Enza Maria Milana, Valerio Bocci, Manuel. Malý wojownik światla. Kraków 2019

Z Milujcie się! 3/2020 přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Pondělí 12. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (5. díl): Ladislav Heryán – salesián **6:50** Kmochův Kolín 2019: Průvod kapel městem **7:55** Výpravy do divočiny: Želvy v ohrožení **9:05** Moudrost mnichů: Ideál matky **9:20** Koncert manželů Radových **10:10** Outdoor Films s Leopoldem Sulovským (3. díl): Na vrcholy velehor **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:25** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **14:05** Noční univerzita: Pavel Kalina – Kostel pro 21. století **15:20** Jak potkávat svět (3. díl): S Tomášem Novotným a Barbarou Baranovou **16:25** Zachraňme kostely: Kostel Nejsvětější Trojice v Albrechticích u Rýmařova **16:50** U Pastýře: S hostem prof. Rudolfem Zahradníkem **18:00** Sedmihlášky (40. díl): Pasecký louky **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Kristus vstal z mrtvých! [P] **18:15** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky České **18:40** Santiago Gapp **19:10** Alibaba na Mohelnickém dostavníku **19:35** Církev za oponou: Seminář **19:50** Přijeme si... **20:05** Ateliér užití modlitby: Marek Orko Vácha a Zdeněk Papoušek **21:05** Moudrost mnichů: Ideál matky **21:20** Putování po evropských kláštěrech: Dominikáni z Huissen **21:50** Lidé a město **22:30** Modlitba růžence z Fatimy [L] **23:35** Kulatý stůl: Premonstráti slaví... **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 13. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (6. díl): Martin Dejdar – herec (1. část) **6:45** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **7:10** Benefiční koncert: Neratov, kostel Nanebevzetí Panny Marie **8:45** Moudrost mnichů: Rodina v rozpadu **9:05** Noční univerzita: P. Michal Zamkovský – Zůstaňte v mé lásce **9:55** V pohorách po horách (84. díl): Vojšické louky – Bílé Karpaty **10:05** Jak potkávat svět (4. díl): S Václavem Hudečkem **11:40** Sedmihlášky (40. díl): Pasecký louky **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** Barva lásky **14:05** Na pořadu rodina (5. díl): Děti na zemi i v nebi **15:10** Muzikanti, hrajte: Ištiváci **16:10** U Pastýře: Petruška Šustrová **17:15** V pohorách po horách (69. díl): Krakova Hoľa – Nízke Tatry **17:20** Flešbky – Godzone podcast **18:00** Sedmihlášky (40. díl): Pasecký louky **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíš se zjevuje apoštolům [P] **18:15** Animované biblické příběhy: Rút **18:45** Na pomezí ticha a tmy **19:30** Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2021 [P] **19:50** Přijeme si... **20:05** Klapka: S Jánem Kuskou **21:05** Moudrost mnichů: Rodina v rozpadu **21:20** Putování po evropských kláštěrech: Pohostinnost vs. soukromí **21:50** Prague Cello Quartet a Filharmonie Bohuslava Martinů: Kongresové centrum Zlín **22:55** Věk reforem (8. díl): Barokní církev **23:25** Terra Santa News: 7. 7. 2021 **23:50** Noční univerzita: P. Ladislav Heryán – Ježíšova blahoslavenství **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 14. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (7. díl): Martin Dejdar – herec (2. část) **6:40** Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2021 **7:05** Noční univerzita: Pavel Kalina – Kostel pro 21. století **8:15** Dobrá firma **8:40** Moudrost mnichů: Rozvod **9:05** Expedice Rembaranka: V galerii přírodního člověka **9:50** Služebnice Boží Matka Vojtěcha **10:05** Outdoor Films s Josefem Wágnerem (6. díl): Do hlubin země **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hovory z Rekovic: Naďa Urbášková **13:05** Verbovali a verbovali... Strážnice 2020 **14:10** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (137. díl): Když se řekne Ondrášek... **15:35** ARTBITR – Kulturní magazín (104. díl): 100 rozmarňných let Rudolfa

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.

■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Hrušínského **15:50** Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2021 **16:10** Tesání vlastního osudu **16:40** Ateliér užití modlitby: Marek Orko Vácha a Zdeněk Papoušek **17:50** Sedmihlášky (40. díl): Pasecký louky **17:55** Příběhy z Dobré Knihy: Ježíšovo nanebevstoupení a seslání Ducha Svatého [P] **18:05** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **18:35** Muzikál GEDEON **19:30** Terra Santa News: 14. 7. 2021 [P] **19:50** Přijeme si... **20:05** Večer chval (82. díl): DABAR **21:15** Moudrost mnichů: Rozvod **21:30** Putování po evropských kláštěrech: Kapucíni – návrat domů **22:00** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Boží radost v nás **22:50** V pohorách po horách (87. díl): Čáp – Jiráskovy skály **23:00** První křesťané: Konec pronásledování: Konstantin **23:35** Outdoor Films s Jaroslavem Jíndrou (8. díl): Věznem ve vlastní minizemi **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 15. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (8. díl): Marek Orko Vácha – kněz a genetik **6:45** Básník oravské přírody Zdeno Horecký **7:15** Jarní koncert: Janáčkova konzervatoř Ostrava a dívčí sbor DATIO Odry **8:10** Terra Santa News: 14. 7. 2021 **8:30** Věk reforem (8. díl): Barokní církev **9:05** Moudrost mnichů: Stáří **9:20** Jan Pavel II. a pád komunismu **11:00** Flešbky – Godzone podcast **11:40** Sedmihlášky (40. díl): Pasecký louky **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [L] **13:15** V pohorách po horách (12. díl): Jizera – Jizerské hory **13:25** Bulharsko: Kořeny Romů **14:05** Na pořadu rodina (7. díl): Samota jako příležitost **15:10** Víra do kapsy: Můj život online **15:25** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **16:00** Zpravodajské Noeviny: 13. 7. 2021 **16:20** Benefiční koncert: Neratov, kostel Nanebevzetí Panny Marie **18:00** Sedmihlášky (40. díl): Pasecký louky **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Život prvních křesťanů [P] **18:15** U Pastýře: S Táňou Fischerovou **19:20** Večeře u Slováků: 16. neděle v mezidobí [P] **19:50** Přijeme si... **20:05** Cvrlikání SPECIÁL (76. díl): Spirituál kvintet **21:30** Moudrost mnichů: Stáří **21:45** Putování po evropských kláštěrech: Modré sestry – o služebnosti a vedení **22:15** Pod lampou [P] **0:20** Slezská lilie 2016: koncert skupiny TGD – Trzecia Godzina Dnia (PL) **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 16. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (9. díl): Marie Svatošová – zakladatelka hospiců (1. část) **6:45** Po volání: S paulány ve Vranově u Brna **7:45** ARTBITR – Kulturní magazín (110. díl): S Martinem Petiškou **8:00** Koncert sborů základních a středních církevních škol z přehlídky v Odrách **9:05** Moudrost mnichů: Problémy osobnosti **9:20** Můj chrám: Jiří Suchý, Praha-Spořilov, kostel sv. Anežky české **9:45** Ostrava zpívá Gospel: Slezská lilie 2017 **10:35** Ateliér užití modlitby: Marek Orko Vácha a Zdeněk Papoušek **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední mod-

litba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** Církev za oponou: Seminář **13:35** Velké ticho v Poličanech **14:05** Na pořadu rodina (9. díl): Cesta ke zralosti **15:10** Svatá Kateřina Labouré: Tichý posel Lásky **16:05** Expedice Rembaranka: Do hlubin časů **16:45** Cvrlikání (22. díl): Jitka Šuranská **18:00** Sedmihlášky (40. díl): Pasecký louky **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Obrácení svatého Pavla [P] **18:12** Ťažká muzika **18:40** U Pastýře **19:50** Přijeme si... **20:05** Kulatý stůl: Děni v Medžugorji již 40 let **21:40** Moudrost mnichů: Problémy osobnosti **21:55** Putování po evropských kláštěrech: Františkáni v Amsterdamu: spiritualita u dálnice **22:25** Klasika folklórně: Rožnov pod Radhoštěm **0:00** Biblická studna **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 17. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (10. díl): Marie Svatošová – zakladatelka hospiců (2. část) **6:45** Guatemala – Lidé ku kuřičných polí **7:15** Animované příběhy velikánů dějin: Marco Polo (1254–1324) **7:45** Cirkus Noeland (28. díl): Roberto, Kekulín a robot **8:15** Sedmihlášky (40. díl): Pasecký louky **8:20** Animované biblické příběhy: Rút **8:55** GOODWILLBOY VI. (13. díl) **9:35** V posteli POD NEBESY V. (6. díl) **10:30** Koncert – Martin Smith (UK): Festival United 2019 **11:35** ARTBITR – Kulturní magazín (90. díl): O Radovanu Lukavském **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Ateliér užití modlitby: Marek Orko Vácha a P. Mgr. Roman Frič **15:20** Dívám se kolem sebe **16:00** Neřež na Folkových prázdninách **17:05** Na půli cesty **17:35** Do varu s Maxem Kašparů (1. díl): Křesťan a média **18:00** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustín **18:30** Neboj se doplnit aneb Umění doprovázet (1. díl): O povolání ke službě **18:50** Metr od Svatosti (1. díl) **19:20** Padající andělé **19:50** Přijeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou (9. díl) **21:00** V pohorách po horách (77. díl): Šostýnské vrchy – Podbeskydská pahorkatina **21:10** Dobrý voják Charlie **21:50** Pěšky bez hranic **22:45** Slezská lilie 2014: Koncert Johna Schlitta **23:55** Jak potkávat svět (22. díl): Se Zlatou Holušovou **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 18. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (12. díl): Miluška Voborníková – zpěvačka **6:50** Večeře u Slováků: 16. neděle v mezidobí **7:20** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr mladých ZUŠ Jeseník **8:05** Outdoor Films s Markem Hýžou (9. díl): Vodáctví a život beru s pokorou **9:35** Můj chrám: Kateřina Koubová, šéfredaktorka Katolického týdeníku, kostel Povýšení svatého Kříže v Karviné **10:00** Mše svatá [L] **11:10** V pohorách po horách (89. díl): Teplické skalní město **11:20** Poutníci času (5. díl): S Petrem Modlitbou **11:45** Přijeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:00** Muzikanti, hrajte: Doubravanka **14:05** Dobrodružství před kamerou (10. díl) **15:05** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Boží radost v nás **16:00** Cvrlikání SPECIÁL (76. díl): Spirituál kvintet **17:25** Věk reforem (9. díl): Náboženské války **18:05** Sedmihlášky (62. díl): Ztratil sem fěrtůšek **18:10** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:40** Stryček Emu (3. díl): Kládivo **18:55** Animované biblické příběhy: Samuel **19:20** Metr od Svatosti (2. díl) **19:50** Přijeme si... **20:05** Brazílci **21:40** Silvestr v karanténě **22:55** S Bohem pro lidi **23:20** Pěšky hezky česky: Svatojacobská cesta **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:00** Zachraňme kostely: Kostel svatého Víta v Zahradce **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondělí 19. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (13. díl): Jaroslav Max Kašparů – psychiatr a trvalý jáhen **6:50** Putování Modrou planetou: Austrálie **7:35** CampFest 2018 **8:25** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **9:00** Moudrost mnichů: Chyby a hříchy **9:20** Papež František: Můj život **10:10** Outdoor Films s Miloslavem Doležalem (11. díl): Cesta za snem **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** V pohorách po horách (77. díl): Šostýnské vrchy – Podbeskydská pahorkatina **13:25** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **14:05** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – církevní právo – rozvod **15:15** Nededza **15:40** Víra do kapsy: Jak se neunavit z dobra **16:00** Brazílie **17:35** Mwebare kwija – Klinika v buši **18:00** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **18:05** Maminčiny pohádky (1. díl): Kukaččí vejce I. **18:15** Cenakolo: svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **18:55** Výběr z vystoupení kapel na Mohelnickém dostavníku 2019 **19:30** Církev za oponou: Předmanželský sex **19:50** Přejeme si... **20:05** Biblická studna **21:05** ARTBITR – Kulturní magazín (5. díl): S Michelle Moran **21:20** Moudrost mnichů: Chyby a hříchy **21:35** Putování po evropských kláštřech: Modré sestry ze Steylu – o životním poslání **22:05** Kulatý stůl: Workoholismus na vzestupu? **23:40** Historie klášterů v Karlovině **0:05** Radovan Lukavský století: Život legendárního herce z pohledu jeho blízkých **0:40** Mladí salesiánští misionáři 2017 – Argentina – Mapučové **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (14. díl): František Lízna – jezuita **6:45** Primášké žezlo: MHF Musica Pura **8:10** Noční univerzita: P. Bogdan Stepien – Boží radost v nás **9:00** Moudrost mnichů: Ctnosti a přednosti **9:20** Myanmar: Na stejné cestě **9:50** Rok vína **10:15** Silvestr v karanténě **11:40** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **14:05** Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **15:05** Přírodní památka Turkov: Mokřad uprostřed velkoměsta **15:35** Hlubinami vesmíru s dr. Martinem Ferusem: Astrochemie **16:25** Muzikanti, hrajte: Doubravanka **17:25** Zambijský Bambo **18:00** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **18:05** Maminčiny pohádky (2. díl): Kukaččí vejce II. **18:15** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **18:45** Animované biblické příběhy: Samuel **19:10** Strýček Emu (3. díl): Kladivo **19:22** V pohorách po horách (63. díl): Zakarpatská Ukrajina – Boržava **19:30** Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Obrys obrazu [P] **20:50** Neboj se doplnit aneb Umění doprovázet (2. díl): Nelze sloužit Bohu i mamonu **21:10** Moudrost mnichů: Ctnosti a přednosti **21:25** Věk reforem (9. díl): Náboženské války **22:05** Expedice Rembaranka 1969 **23:05** Terra Santa News: 14. 7. 2021 **23:30** Koncert a cappella: Podzimní festival duchovní hudby 2015 **0:25** Krajané z Gerníku **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 7. 2021

6:05 Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2021 **6:25** Noční univerzita: Mgr. Jan Špilar – církevní právo – rozvod **7:35** Chodské slavnosti 2020: Postřekov a Mrákov **9:00** Moudrost mnichů: Umění milovat sám sebe i ostatní **9:20** Výpravy do divočiny: Šelmy hledají domov **10:55** Kmochův Kolín 2019: Dechový or-

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

chestr mladých ZUŠ Jeseník **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** V pohorách po horách (28. díl): Hostýn a Skalný – Hostýnské vrchy **12:55** Neřež na Folkových prázdninách **14:05** Hanácká svajba **15:05** Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2021 **15:30** Kde končí Evropa I.: Balkán: Sarajevo, Bělehrad, Záhřeb **16:30** Jak potkávat svět (24. díl): S Bohuslavem Matouškem **18:00** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **18:05** Maminčiny pohádky (3. díl): Modré z nebe **18:15** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **18:45** Velehradská zastavení: Díl 2. – Cyrilotodějská tradice v Olomouci **19:00** Zambie: Kazatelé na cestě **19:30** Terra Santa News: 21. 7. 2021 [P] **19:50** Přejeme si... **20:05** Večer chval (83. díl): Brno Worship **21:10** Moudrost mnichů: Umění milovat sám sebe i ostatní **21:25** Noční univerzita: Mons. František Radkovský – Turínské plátno **22:35** Turiec, region magických vod **23:00** První křesťané: Velikáni víry – Svatý Augustin **23:30** Klapka s doc. Mgr. Petrem Francánem **0:30** Santiago Gapp **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 22. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (15. díl): Miroslav Herold – jezuita **7:00** Duchovní koncert – Dětský sbor Ostrava **8:00** Terra Santa News: 21. 7. 2021 **8:20** Věk reforem (9. díl): Náboženské války **9:00** Moudrost mnichů: Mistrova řehole **9:20** Sedm dní na hoře TÁBOR **10:05** Kulatý stůl: Dění v Međzgorjji již 40 let **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** V pohorách po horách (8. díl): Sokolie **13:25** Ve službě Šuárů **14:05** Zpívá celá dědina: Dolní Bojanovice **15:35** Vitráže v kapli Ducha Svatého **16:00** Zpravodajské Noeviny: 20. 7. 2021 **16:20** Outdoor Films s Romanem Vehovským (12. díl): Cestou osudu a náhody (7 let na cestách autostopem) **18:00** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **18:05** Maminčiny pohádky (4. díl): O červeném balónku **18:15** Večeře u Slováků: 17. neděle v mezidobí [P] **18:40** Online pouť Mary's Meals **19:50** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (53. díl): David Stypka & Bandjeez **21:15** Moudrost mnichů: Mistrova řehole **21:30** Putování po evropských kláštřech: Benediktinky Oosterhout **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Harfa Noemova **0:30** Obchod s migranty **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (16. díl): Osamu Okamura – architekt **6:50** Vitajte u nás: Rožnovské slavnosti 2019 **7:35** Po volání: S františkánkami v Olomouci **8:35** Duchovní malby (1. díl): Andělé **9:00** Moudrost mnichů: Ponoření se do... **9:20** ARTBITR – Kulturní magazín (5. díl): S Michelle Moran **9:35** Do varu s Maxem Kašparů (3. díl): Krize životních hodnot **9:55** Chaplín se vrací z flámu **10:25** Biblická studna **11:40** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtů-

šek **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:15** ARTBITR – Kulturní magazín (107. díl): Setkání se Zrzavým **13:25** O Mysu dobré naděje **13:40** Víra do kapsy: Radost lásky **14:05** Kde končí Evropa II.: Balkán: Balkán, Turecko a Evropa **15:00** Na pořadu rodina (13. díl): Pěstounská rodina **16:00** Výpravy do divočiny: Na motýlích křídlech **17:05** Obrys obrazu **18:00** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **18:05** Maminčiny pohádky (6. díl): O Heřmanovi a jedovatém býlí II. **18:15** Z kraje pod Buchlovem: Pohádky a pověsti **19:40** V pohorách po horách (77. díl): Šostýnské vrchy – Podbeskydská pahorkatina **19:50** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Za rok v Jeruzalémě? (O duchovních cestách do Svaté země) **21:40** Moudrost mnichů: Ponoření se do... **21:55** Jak potkávat svět (26. díl): S Josefem Zajíčkem **23:20** Klapka: S Markem Pospíšilem **0:05** Naše Horní Lideč **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (17. díl): Haig Utidjian – dirigent **7:00** Sedm dní na hoře TÁBOR **7:45** Sedmihlásky (62. díl): Ztratila sem fěrtůšek **7:50** Cirkus Noeland (29. díl): Roberto, Kekulín a šťastný den **8:20** Animované biblické příběhy: Samuel **8:50** Modrý medvídek **9:05** Animované příběhy velikánů dějin: Jana z Arku (1412–1431) **9:45** GOODwillBOY VII. (1. díl) **10:20** V posteli POD NEBESY V. (8. díl) **11:10** Flešbky – Godzone podcast [P] **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** U NÁS aneb Od cimbalu o lidové kultuře (161. díl): Folk it – lidový tanec netradičně **15:15** Lidé a město **15:55** Ateliér užité modlitby: Marek Orko Vácha a P. Mgr. Roman Frič **16:55** Robert Křesťan & Druhá tráva na Mohelnickém Folk-Festu 2020 **18:05** První křesťané: Mniši, panny a poustevníci **18:35** Mobil **19:35** Cyrilotodějské dny Těrchová 2020 **19:50** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou (11. díl) **21:05** Chaplín šumařem **21:30** S Bohem pro lidi **22:05** Život Ježíše Krista (1/2) **23:40** Koncert skupiny KAMELOT **1:35** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 7. 2021

6:05 Cesta k andělům (18. díl): Dominika Bohušová – sestra dominikánka **7:00** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr ZUŠ VI. Ambrose Prostějov **7:40** Cvrlikání (18. díl): Pavlína Jiřová **8:50** Církev za oponou: Předmanželský sex **9:15** ARTBITR – Kulturní magazín (8. díl): Vzpomínka na prof. Františka Dvořáka **9:30** Večeře u Slováků: 17. neděle v mezidobí **10:00** Mše svatá [L] **11:10** V pohorách po horách (92. díl): Křížový vrch – Adršpašské skály **11:20** Poutnické času (6. díl): S Miroslavem Hamplem **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:00** Muzikanti, hrajte: Boršičanka Antonína Konička **14:15** Dobrodružství před kamerou (12. díl) **15:15** Valašské tance z Rožnovska: Rožnovské slavnosti 2019 **16:15** Noční univerzita: Mons. František Radkovský – Turínské plátno **17:20** Po stopách Ježíše Krista (1. díl): Stalo se... **18:00** Sedmihlásky (77. díl): Ta naša Anča **18:05** Cirkus Noeland (30. díl): Roberto, Kekulín a dvojník **18:30** Animované biblické příběhy: David a Goliáš **18:55** Strýček Emu (4. díl): Měsíček **19:10** Poutník **19:50** Přejeme si... **20:05** Labyrint světa: Na motivy Jana Ámose Komenského [P] **21:00** 15 let s NOE – slavíme s vámi, 1. část [P] **22:35** Obrys obrazu **23:20** Stíny nad Libavou **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Liturgická čtení

Neděle 11. 7. – 15. neděle v mezidobí

1. čt.: Am 7,12-15
 Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
 Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
 2. čt.: Ef 1,3-14
 Ev.: Mk 6,7-13

Pondělí 12. 7. – ferie

1. čt.: Ex 1,8-14.22
 Ž 124(123),1-3.4-6.7-8
 Odp.: 8a (*Naše pomoc je ve jménu Páně.*)
 Ev.: Mt 10,34-11,1

Úterý 13. 7. – nezávazná památka sv. Jindřicha

1. čt.: Ex 2,1-15a
 Ž 69(68),3.14.30-31.33-34
 Odp.: srov. 33 (*Hleďte Pána, ubožáci, a vaše duše bude žít.*)
 Ev.: Mt 11,20-24

Středa 14. 7. – nezávazná památka sv. Kamila de Lellis nebo bl. Hroznaty (v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Ex 3,1-6.9-12
 Ž 103(102),1-2.3-4.6-7
 Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
 Ev.: Mt 11,25-27

Čtvrtek 15. 7. – památka sv. Bonaventury

1. čt.: Ex 3,13-20
 Ž 105(104),1+5.8-9.24-25.26-27
 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 11,28-30

Pátek 16. 7. – nezávazná památka Panny Marie Karmelské (v ostravsko-opavské diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)

1. čt.: Ex 11,10-12,14
 Ž 116B(115),12-13.15-16bc.17-18
 Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 12,1-8

Sobota 17. 7. – nezávazná památka bl. Česlava a sv. Hyacinta nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Ex 12,37-42
 Ž 136(135),1+23-24.10-12.13-15
 Odp.: ... *jeho milosrdenství trvá navěky.*
 Ev.: Mt 12,14-21

Programové tipy TV LUX od 12. 7. 2021 do 18. 7. 2021
ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA. Viac informácií na www.tvlux.sk

Pondelok 12. 7. o 22:30 hod.: Ruženec z Fatimy

Priamy prenos modlitby svätého ruženca v predvečer sviatku zjavenia.

Utorok 13. 7. o 20:30 hod.:

vKontexte (Juraj Vittek: Delenie sveta na konzervatívov a liberálov)

Celý moderný svet sa sám rozdelil na konzervatívov a progresívov. V ďalšej relácii načrtneme osídla tejto terminológie, pretože spomínané pomenovania sú zatažené ideológiami, ktoré sú veľmi vzdialené od kresťanského vnímania sveta.

Streda 14. 7. o 9:15 hod.: Generálna audiencia

Priamy prenos zo stretnutia Svätého otca s pútnikmi a katechéza.

Štvrtok 15. 7. o 10:25 hod.:

Svätci zo skalky (dokument)

Svätí Andrej-Svorad a Beňadik posvätili Skalku svojimi obetami a modlitbami. Aj o 1000 rokov neskôr je svedectvo života svä-

tých pustovníkov stále aktuálne a živé. Na Skalku pri Trenčíne aj dnes prichádzajú mnohí, aby tu duchovne pookriali, aby tu našli inšpiráciu, či dokonca samých seba.

Piatok 16. 7. o 20:30 hod.:

Dôkaz viery: Svätý Júda Tadeáš (film)

Kňaza pracujúceho pre Vatikán požiadajú, aby sa ujal prípadu manifestácie robotníkov z cementárne, údajne maskovanej za manifestáciu náboženskej povahy. Keď však začne v mestečku vyšetrovať, čo sa deje, zistí, že sa pravdepodobne udial skutočný zázrak na príhovor svätého Júdu Tadeáša.

Sobota 17. 7. o 19:00 hod.:

Svätá omša zo Skalky nad Váhom

Priamy prenos z Púte k sv. Andrejovi-Svoradovi a Beňadikovi.

Nedeľa 18. 7. o 10:00 hod.:

Svätá omša z Gaboltova

Priamy prenos z púte k Panne Márii Karmelskej.

STARÁ VODA U LIBAVÉ – POUŤ KE SV. ANNĚ VE DNECH 23.–25. 7. 2021

Program pouti: Pátek 23. 7. v 19 hod. – prvni mše svatá pro prvni poutníky • **sobota 24. 7. v 10 hod.** – hlavní mše svatá, hlavní celebrant olomoucký pomocný biskup Mons. Josef Nuzík • **neděle 25. 7. v 15 hod.** – závěrečná mše svatá.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

10. – 17. ČERVENCE 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 11. 7.		PO 12. 7.		ÚT 13. 7.		ST 14. 7.		ČT 15. 7.		PÁ 16. 7.		SO 17. 7.			
Antifona	1028	1148	1044	1164	1060	1181	1075	1197	1734	1953	1106	1230	1122	1247		
Žalm	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	785	883	786	884		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1045	1164	1061	1181	1076	1197	1734	1953	1107	1231	1123	1248		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1049	1169	1065	1186	1079	1201	1735	1954	1111	1235	1126	1251		
Antifona k Zach. kantiku	704	795	1049	1169	1065	1186	1429	1605	1735	1954	1431	1607	1432	1609		
Prosby	1033	1153	1049	1169	1065	1186	1080	1202	1724	1943	1111	1236	1126	1252		
Závěrečná modlitba	704	795	1050	1170	1428	1604	1429	1605	1430	1607	1431	1607	1432	1609		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1066	1187	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1066	1188	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1069	1190	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	704	795	1054	1174	1069	1191	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 10. 7.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1055	1176	1071	1192	1085	1208	1736	1955	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1056	1177	1071	1193	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1059	1179	1074	1195	1089	1212	1737	1956	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	704	794	705	795	1059	1180	1074	1196	1429	1605	1737	1956	1431	1608	705	796
Prosby	1028	1147	1043	1163	1059	1180	1074	1196	1090	1212	1731	1950	1121	1246	1135	1261
Žáv. modlitba	704	795	704	795	1060	1181	1428	1604	1429	1605	1430	1607	1431	1607	706	796
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Pondelok 19. 7. o 8:10 hod.:

Týždeň s... farnosťou Vyšný Hrušov

Krátka relácia predstavujúca život v jednotlivých farnostiach.

Utorok 20. 7. o 21:15 hod.:

Relikvie – Tajomstvo svätých (dokument)

Dokument o smrti a večnom živote, o poézii pozemského života i mystike života nebeského.

Streda 21. 7. o 20:30 hod.:

Jeden na jedného (Pápežovi „všetci bratia“)

Po encyklike Laudato Si prichádza pápež František s novou. Má názov Fratelli tutti, teda Všetci bratia. Tentoraz sa venuje bratstvu a sociálnemu priateľstvu. Čo sa v nej dočítame? Akými problémami bol Svätý otec pri písaní inšpirovaný a ako sa prejavila do nej pandémie?

Štvrtok 22. 7. o 20:45 hod.:

vKontexte (Juraj Vittek: Prozelytismus a získavanie veriacich)

Téma prozelytizmu je téma, ktorú pápež František veľmi často otvára, hovoril o nej pri rôznych príležitostiach a v neposlednom rade aj pri historickom stretnutí s patriarchom Kirillom na Kube, kde podpísal spoločné vyhlásenie s Ruskou pravoslávnu cirkvou.

A aj na tomto stretnutí sa ukázal prozelytismus ako hlavná téma ekumenického dialógu.

Piatok 23. 7. o 20:30 hod.:

Dôkaz viery: Svätý Martin de Porres (film)

Dvaja vedeckí pracovníci pripravujú štúdiu o dávnom zázraku svätého Martina z Porres. Keď však začnú skúmať výpovede samotných svedkov a jedného z nich spoznajú osobne, zrazu sa ich neochvejné názory začínajú meniť...

Sobota 24. 7. o 20:30 hod.: Svetlo pre opustených (film)

Film Svetlo pre opustených je príbeh svätej Márie Soledad Torres Acosta, zakladateľky kongregácie Služobníč Panny Márie. Bola založená v roku 1851 v Madride na podnet otca Miguela Martíneza, ktorý videl potrebu pomáhať chorým a opusteným.

Nedeľa 25. 7. o 8:25 hod.:

Gu100 (Dá sa duša povysávať?)

Keby sme vôbec neupratovali, netrvalo by dlho a mali by sme v našich domoch a bytoch veľký neporiadok. Aj naša duša potrebuje, aby sme ju pravidelne upratovali, aby bola pekná a čistá. Gu100 chcel viesť, ako sa duša upratuje. Dá sa to aj vysávačom alebo metličkou? Ako to celé dopadlo, sa dozvieme v tejto detskej relácii Gu100.

Liturgická čtení

Nedeľa 18. 7. – 16. nedeľa v mezidobí

1. čt.: Jer 23,1–6

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

2. čt.: Ef 2,13–18

Ev.: Mk 6,30–34

Pondělí 19. 7. – ferie

1. čt.: Ex 14,5–18

Ex 15,1–2.3–4.5–6

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

Ev.: Mt 12,38–42

Úterý 20. 7. – nezávazná památka sv. Apolináře

1. čt.: Ex 14,21–15,1

Ex 15,8–9.10+12.17

Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu, neboť je velmi vznešený.*)

Ev.: Mt 12,46–50

Streda 21. 7. – nezávazná památka sv. Vavřince z Brindisi

1. čt.: Ex 16,1–5.9–15

Ž 78(77),18–19.23–24.25–26.27–28

Odp.: 24b (*Bůh jim dal nebeský pokrm.*)

Ev.: Mt 13,1–9

Čtvrtek 22. 7. – svátek sv. Marie Magdalény

1. čt.: Pis 3,1–4a

nebo 2 Kor 5,14–17

Ž 63(62),2.3–4.5–6.8–9

Odp.: 2b (*Má duše po tobě žízní, Pane, můj Bože!*)

Ev.: Jan 20,1.11–18

Pátek 23. 7. – svátek sv. Brigity

1. čt.: Gal 2,19–20

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9.10–11

Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)

Ev.: Jan 15,1–8

Sobota 24. 7. – nezávazná památka sv. Šarbela Machlúfa nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Ex 24,3–8

Ž 50(49),1–2.5–6.14–15

Odp.: 14a (*Přinášej Bohu obět chvály.*)

Ev.: Mt 13,24–30

BREVIÁŘ PRO LAIKY

17. – 24. ČERVENCE 2021

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 7.		PO 19. 7.		ÚT 20. 7.		ST 21. 7.		ČT 22. 7.		PÁ 23. 7.		SO 24. 7.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1768	1990	1768	1990	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	784	883	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1433	1611	1769	1990	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1434	1612	1770	1991	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	1183	1313	813	914	813	914	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1434	1612	1770	1991	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	706	796	1155	1284	1170	1300	1186	1317	1435	1613	1780	2001	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1771	1992	1771	1992	1655	1886		
Závěrečná modlitba	706	796	1156	1284	1171	1610	1433	1610	1435	1613	1437	1616	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1187	1318	792	890	792	890	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1773	1994	1773	1994	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1773	1994	1773	1994	1236	1372		
Závěrečná modlitba	706	796	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1435	1613	1437	1616	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 17. 7.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1435	1613	1774	1995	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1436	1614	1775	1997	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1776	1997	1776	1997	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1436	1614	1777	1999	810	911
Ant. ke kant. P. M.	705	796	706	796	1164	1294	1180	1310	1196	1328	1436	1615	1780	2001	706	797
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1778	2000	1778	2000	811	911
Záv. modlitba	706	796	706	796	1165	1295	1181	1610	1433	1610	1435	1613	1437	1616	707	798
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

DESATERO

Josef Janšta • Ilustrace Petr Káňa • Odpovědný redaktor Mgr. Jan Studeník • Ilustrace Petr Káňa

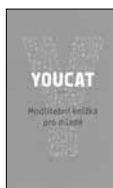
Příběhy k jednotlivým přikázáním Božího zákona. Vhodné pro katechezi i pro samostatnou četbu. Pro děti od 9 let.

Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Dotisk druhého vydání • Brož., 142x202 mm, 152 stran, 159 Kč

YOUCAT • MODLITEBNÍ KNÍŽKA PRO MLADÉ

Z němčiny přeložila Jindra Hubková • Ilustrace Alexander von Lengerke • Odpovědný redaktor Pavel Mareš

Vyšlo s církevním schválením. Soubor starých i nových modliteb – z Bible, od velkých mistrů duchovního života i od našich současníků. První část knížky tvoří ranní a večerní modlitby, rozdělené do dvou týdnů. V druhé části jsou modlitby k různým příležitostem. Určeno jak pro ty, kdo se chtějí pravidelně modlit, tak pro ty, kdo se učí modlit vlastními slovy.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 125x205 mm, křídový papír, 176 stran, 229 Kč

ZE ŽIVOTA O ŽIVOTĚ

BŮH JE MŮJ ŽIVOTNÍ PROGRAM

Jana Sieberová • Předmluva Mons. Jan Baxant, biskup litoměřický

Jana Sieberová, zakladatelka *Domáciho hospice Duha*, nemá problém jít na trh i s vlastní kůží, může-li to někomu prospět. A tak nám tentokrát

– prostě a neokázale – předkládá silné příběhy ze své hospicové práce s umírajícími a jejich rodinami, mozaiku svých setkání, cest, vztahů, nejosobnější prožitky a vzpomínky.

Stanislav Juhaňák - Triton • Brož., 110x165 mm, 128 stran, 169 Kč

PO PRAŽCÍCH SLEPÝCH KOLEJIŠTĚ

Max Kašparů • Ilustrace Markéta Žižkovská • Předmluva Karol Lováš, premonstrátský kněz a spisovatel

Max Kašparů je autorem, který pokaždé zanechá v čtenáři hlubokou stopu. Inspiruje a povzbuzuje v hledání Dobra v lidech kolem nás. Vydejme se s ním na dobrodružnou cestu po pražcích starých kolejnic – po pražcích Ducha, duše a vztahů. Zkusme alespoň na chvíli vystoupit ze své tělesné schránky.

Cesta - Iva Pospišilová
Váz., 110x150 mm, 72 stran, 120 Kč

POUŠTNÍ OTCOVÉ

POUŠŤ A SPOLEČENSTVÍ • SVĚDECTVÍ OTCŮ POUŠTĚ NA ZÁKLADĚ ARMÉNSKÝCH PATERIKŮ

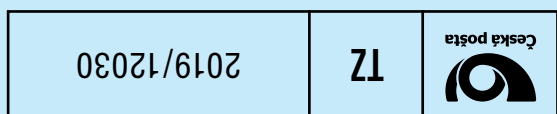
Dom Louis Leioir OSB, mnich z Clervaux • Překlad z francouzštiny klášter Nový Dvůr a Denis Molčanov
Odpovědná redaktorka Dagmar Kopecká

Tato kniha je studií o pouštních otcích, nahlížených především prizmatem arménských pateriků, vydaných v Benátkách roku 1855. Autor přibližuje spiritualitu pouštních otců a ukazuje význam jejich poselství pro současnost, a to nejen pro dnešní mnišský život, ale i pro život obecně křesťanský, v němž je stále důležitá samota, prodlévání v ústraní s Bohem, ukázněnost a sebeovládání.

KRYSTAL OP, s. r. o. • Brož., 160x188 mm, 216 stran, 290 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek, Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl, Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Týdeník: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz. Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz). Povoleno SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medžugorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.